

Р. Л. СТАЙН
КРЪВТА НА ЧУДОВИЩЕТО

Част 3 от „Goosebumps“

Превод от английски: Нина Руева, 2017

chitanka.info

1

— Не искам да оставам тук. Моля те, не ме оставяй тук.

Евън Рос се бе вкопчил в ръката на майка си, опитвайки се да я издърпа от предната веранда на малката къща, облицована със сиви дъски. Госпожа Рос се обърна към него с нетърпеливо, намръщено изражение.

— Евън, на дванайсет години си. Не се дръж като бебе! — скара му се тя, като освободи ръката си от хватката му.

— Мразя да ми го повтаряш! — възкликна ядосано Евън и скръсти ръце пред гърдите си.

Чертите ѝ се смекчиха, тя се протегна и прокара нежно ръка през къдравата морковена коса на сина си.

— И мразя, когато правиш така! — извика той, като се отдръпна от нея и едва не се препъна в една плоча на алеята. — Не ми пипай косата. Мразя да я пипаш!

— Добре, значи ме мразиш — вдигна рамене майка му. Тя изкачи двете стъпала и почука на входната врата. — Все пак трябва да останеш тук, докато се върна.

— Защо не може да дойда с теб? — поиска да разбере Евън, като остана със скръстени ръце. — Кажи ми поне една причина.

— Гуменката ти е развързана — отвърна майка му.

— Е, и? — рече намусено Евън. — Така ми харесва.

— Ще се спънеш — предупреди тя.

— Мамо! — Евън завъртя очи с раздражение. — Случайно да си виждала някой да се спъва в гуменките си, защото са били развързани?

— Всъщност не — призна майка му, а по красивото ѝ лице бавно разцъфна усмивка.

— Просто искаш да смениш темата — отбеляза Евън, без да ѝ се усмихне в отговор. — Зарязваш ме тук за седмици при някаква ужасна старица и...

— Евън — стига! — сопна му се госпожа Рос, отмятайки назад правата си руса коса. — Тя е леля на баща ти. И е...

— И е напълно непозната жена — довърши Евън. Разбираше, че губи контрол, но не го бе грижа. Как можеше майка му да му причинява това? Как можеше да го остави на някаква стара жена, която той не бе виждал от двегодишен? Какво щеше да прави тук сам-самичък?

— Евън, обсъждахме го хиляди пъти — рече нетърпеливо майка му, като отново потропа на входната врата на леля му. — Става въпрос за извънредна семейна ситуация. Наистина очаквам да проявиш повече разбиране.

Следващите й думи бяха заглушени от Тригър, кокер шпаньолът на Евън, който подаде жълто-кафявата си глава от задния прозорец на взетата под наем кола и започна да лае и да вие.

— Сега и той е решил да ме нервира! — възкликна госпожа Рос.

— Може ли да го пусна? — помоли нетърпеливо Евън.

— Май ще е по-добре — съгласи се майка му. — Тригър е толкова стар, че едва ли искаме да умре от сърдечен удар. Само дано да не изкара акъла на Катрин.

— Идвам, Тригър! — извика Евън.

Момчето изтича по чакълестата алея и отвори вратата на колата. Тригър изскочи навън с развълнувано джавкане и взе да търчи в широки кръгове из малкия правоъгълен преден двор на Катрин.

— Няма вид на дванайсетгодишен — отбеляза Евън, докато гледаше как кучето бяга наоколо, и за първи път през този ден се усмихна.

— Виждаш ли? Тригър ще ти прави компания — заяви госпожа Рос, като обърна гръб на входната врата. — Ще се върна от Атланта възможно най-скоро. Най-много след две-три седмици. Сигурна съм, че с баща ти ще намерим къща за толкова време. И после ще се върнем още преди да си забелязал, че ни няма.

— Да бе. Сигурно — отбеляза саркастично Евън.

Слънцето се скри зад един голям облак. Над малкия двор падна сянка.

Тригър бързо се изтощи и дойде запъхтян по алеята, изплезил език почти до земята. Евън коленичи и поглади кучето по гърба.

Той погледна нагоре към сивата къща, щом майка му отново почука на вратата. Мястото изглеждаше мрачно и негостопоприемно.

Завесите на прозорците на втория етаж бяха спуснати. Един от капациите се бе разхлабил и висеше под странен ъгъл.

— Мамо, защо чукаш? — попита той, като пъкна ръце в джобовете на дънките си. — Нали каза, че леля Катрин е напълно глуха?

— О, да. — Майка му поруменя. — Евън, ти така ме разстрои с цялото си жалване, че напълно забравих. Разбира се, че не може да ни чуе.

Как ще прекарам две седмици със странна старица, която дори няма да може да ме чуе? — зачуди се Евън.

Той си спомни как бе подслушал родителите си преди две седмици, докато съставяха плана си. Бяха седнали един срещу друг край кухненската маса. Мислеха си, че Евън е вън на двора. Но той беше в коридора, притиснат към стената, и слушаше.

Разбра, че на баща му не му се ще да оставят Евън при Катрин.

— Тя е много твърдоглава старица — отбеляза господин Рос. — Погледни я. Глуха е от двайсет години, а отказва да научи езика на глухонемите или да чете по устните. Как ще се грижи за Евън?

— Грижила се е достатъчно добре за теб, когато ти си бил малък — възрази госпожа Рос.

— Това беше преди трийсет години — напомни ѝ господин Рос.

— Така е, но нямаме избор — чу майка си Евън. — Няма на кого друго да го оставим. Всички са заминали някъде на почивка. Нали се сещаш, че август е най-неподходящият месец, в който да те прехвърлят в Атланта.

— О, моля за извинение! — възкликна саркастично господин Рос. — Добре, добре. Дискусията е приключена. Абсолютно си права, скъпа. Нямаме друг избор. Ще закараш Евън при Катрин и после ще хванеш самолета за Атланта.

Евън чу майка си да казва:

— Преживяването ще му е от полза. Тъкмо ще се научи да се справя с трудни обстоятелства. Няма да му е лесно да се премести в Атланта и да се раздели с приятелите си тук.

— Добре. Казах добре — съгласи се нетърпеливо господин Рос. — Въпросът е уреден. Евън ще бъде добре. Катрин е малко особена, но е напълно безопасна.

Евън чу изскърцването на столовете по линолеума, което бе знак, че родителите му са приключили разговора си и стават от местата си.

Съдбата му бе решена. Той тихичко излезе през входната врата и заобиколи до задния двор, за да обмисли онова, което току-що бе дочул.

Облегна се на стъблото на големия клен, който го скриваше от къщата. Това беше любимото му място за размишление.

Защо родителите му никога не го включваха в разговорите си? Ако щяха да обсъждат оставянето му при някаква стара леля, която никога не е виждал, не трябваше ли и той да каже мнението си? Научаваше всички големи семейни новини чрез подслушване от коридора. Просто не беше редно.

Евън вдигна едно клонче от земята и потупа с него широкото стъбло на дървото.

Леля Катрин била особена. Така каза баща му. Толкова особена, че баща му не искаше да го оставя при нея.

Но нямаха избор. Никакъв избор.

Може да размислят и да ме вземат с тях в Атланта — помисли си Евън. — Дано да проумеят, не не могат да ми причинят това.

Но сега, две седмици по-късно, той стоеше пред сивата къща на леля Катрин, притеснен, вперил поглед в кафявия куфар, пълен с вещите му, който стоеше до майка му на верандата.

Няма страшно — даде си кураж той. Само за две седмици. Може и по-малко.

Но тогава думите изскочиха, преди да е имал възможност да ги обмисли:

— Мамо, ами ако леля Катрин е зла?

— Какво? — Въпросът му изненада майка му. — Зла? Защо да е зла, Евън?

И щом каза това, обърната към Евън и с гръб към къщата, входната врата се отвори и едрата фигура на леля Катрин, жена с черна като катран коса, изпълни прага.

Евън погледна към Катрин и зърна ножа в ръката ѝ. И видя, че от острието му капе кръв.

2

Тригър отметна глава и залая, подскачайки с всяко джавкане.

Стресната, майката на Евън се завъртя, като едва не се спъна в стъпалата на верандата.

Евън бе загубил ума и дума и зяпаше ужасено.

Лицето на Катрин се разтегна в усмивка и тя отвори мрежата против насекоми със свободната си ръка.

Евън изобщо не си я бе представял така. Той очакваше да види дребна, немощна старица с побеляла коса. А Катрин бе грамадна жена, яка, висока и с широки рамене.

Беше облечена с пенъоар в прасковен цвят и имаше права черна коса, пригладена назад и вързана на дълга конска опашка, която се спускаше по гърба ѝ. Не носеше грим и лицето ѝ сякаш се губеше под черната като катран коса, с изключение на очите ѝ, които бяха големи, кръгли, студени и сини.

— Тъкмо режех говеждото — заяви тя с изненадващо дълбок глас, размахвайки омазания с кръв кухненски нож, и се вторачи в Евън. — Обичаш ли говеждо?

— Ъ... да — успя да отговори той, все още с разтуптяно сърце заради появата ѝ с вдигнатия нож.

Катрин задържа мрежата отворена, но нито Евън, нито майка му понечиха да влязат.

— Той е голям — каза Катрин на госпожа Рос. — Голямо момче. Не е като баща си. Наричах баща му Пиле. Защото не беше по-голям от пиле. — Тя се разсмя, сякаш бе разказала смешен виц.

Госпожа Рос погледна неловко към Евън и повдигна куфара му.

— Да... голям е — не отрече тя.

Всъщност Евън беше едно от най-ниските момчета в класа си. И без значение колко ядеше, той си оставаше „слаб като клечка“, както обичаше да казва баща му.

— Няма нужда да ми отговаряш — заяви Катрин, като отстъпи настрана, така че госпожа Рос да може да влезе в къщата с куфара. —

Не мога да те чуя. — Гласът ѝ беше дълбок, като мъжки, и тя говореше отчетливо, а не с неясното произношение, което имаха някои глухи хора.

Евън последва майка си в коридора, а Тригър го следваше по петите и не спираше да джафка.

— Не можеш ли да накараш това куче да млъкне? — тросна се майка му.

— Няма значение. Тя не може да го чуе — отвърна Евън, като посочи леля си, която се отправяше към кухнята, за да остави ножа.

Катрин се върна след няколко секунди, стиснала устни и вперила сините си очи в Евън, сякаш го изучаваше.

— Е, обичаш ли говеждо? — повтори тя.

Той кимна.

— Добре. — Изражението ѝ остана сериозно. — На баща ти винаги му приготвях говеждо. Но той все искаше пай.

— Какъв пай? — попита Евън, след което се изчерви, когато си спомни, че Катрин не може да го чуе.

— Значи е добро момче? Не е някой пакостник? — обърна се Катрин към майката на Евън. Госпожа Рос кимна, гледайки Евън.

— Къде да оставя този куфар? — попита тя.

— Така като го гледам, личи си, че е добро момче — каза Катрин. Тя се протегна и големите ѝ ръце обхванаха лицето на Евън, а очите ѝ го огледаха отблизо. — Изглежда добро момче — заключи, като го стисна силно за брадичката. — Харесват ли му се момичетата?

Без да пуска брадичката му, тя сведе лицето си към неговото.

— Имаш ли си гадже? — попита тя и бледото ѝ лице беше толкова близо, че той долови дъха ѝ, който миришеше на вкиснато.

Евън отстъпи назад, а по лицето му премина засрамена усмивка.

— Не. Не съвсем.

— Да? — изкрепя Катрин в ухото му. — Да? Знаех си! — Тя се засмя сърдечно, обръщайки поглед към майка му.

— Куфарът? — попита госпожа Рос, като повдигна багажа.

— Значи харесва момичета, а? — повтори Катрин, без да спре да се кикоти. — Значи познах. Същински бащичко. И татко ти много си падаше по момичетата.

Евън се обърна отчаяно към майка си.

— Мамо, не мога да остана тук — прошепна, макар да знаеше, че Катрин не може да го чуе. — Моля те, не ме карай да оставам.

— Тихо — отвърна майка му, също шепнешком. — Тя няма да те закача. Обещавам. Само се опитва да се държи приятелски.

— Харесва момичета — повтори Катрин, гледайки го цинично със студените си сини очи, като пак сведе лицето си към неговото.

— Мамо, дъхът ѝ мирише като този на Тригър! — обясни нещастно Евън.

— Евън! — извика ядосано госпожа Рос. — Престани! Очаквам от теб да ми влезеш в положението.

— Ще ти опека пай — обеща Катрин, като дръпна черната си конска опашка с едната от огромните си ръце. — Искаш ли да разточеш тестото? Обзалагам се, че искаш. Какво ти каза баща ти за мен, Евън? — Тя намигна на госпожа Рос. — Каза ли ти, че съм страшна дърта вещица?

— Не — възрази Евън, поглеждайки майка си.

— Е, такава съм! — заяви Катрин и за пореден път избухна в гърлен смях.

Тригър на мига залая необуздано и налетя върху лелята на Евън. Тя изгледа свирепо кучето с присвити очи.

— Внимавай или ще те сложим в пая, кученце! — възкликна.

Тригър залая още по-силно, спусна се храбро срещу извисяващата се над него жена, след което бързо се отдръпна, като размяташе късата си опашка напред-назад като обезумял.

— Ще го пъкнем в пая, нали, Евън? — повтори Катрин, сложи голямата си лапа на рамото му и го стисна, докато Евън не изтръпна от болка.

— Мамо... — примоли се той, когато леля му най-накрая го пусна и с усмивка на уста тръгна към кухнята. — Мамо... моля те.

— Такова е чувството ѝ за хумор, Евън — рече неуверено госпожа Рос. — Само се шегува. Наистина е добронамерена. Ще ти опече пай.

— Но аз не искам пай! — нададе вой Евън. — Не ми харесва тук, мамо! Тя ми причини болка. Толкова силно стисна рамото ми...

— Евън, сигурна съм, че не го е направила нарочно. Просто се опитва да се шегува с теб. Исква да я харесаш. Дай ѝ шанс — става ли?

Евън понечи да възрази, но размисли.

— Разчитам на теб — продължи майка му, като извърна поглед към кухнята. И двамата виждаха широкия гръб на Катрин, застанала пред кухненския плот, докато кълцаше нещо с големия касапски нож.

— Ама тя е... смахната! — възпротиви се Евън.

— Слушай, Евън, разбирам как се чувстваш — каза майка му. — Но не е нужно непрекъснато да си с нея. Има много деца в квартала. Изведи Тригър на разходка. Обзалагам се, че бързо ще си намериш приятели на твоята възраст. Тя е възрастна жена, Евън. Няма да иска да ѝ се мотаеш в краката през цялото време.

— Предполагам — измърмори момчето.

Майка му изведнъж се наведе и го прегърна, притискайки бузата си в неговата. Той разбираше, че прегръдката има за цел да го разведри. Но от нея само му стана по-зле.

— Разчитам на теб — повтори майка му в ухото му.

Евън реши да се опита да си вдъхне кураж.

— Ще ти помогна да занесеш куфара — рече той.

Те го отнесоха нагоре по тясното стълбище. Стаята му всъщност представляваше кабинет. Стените бяха облицовани с лавици, пълни със стари книги с твърди корици. В средата на стаята имаше голямо махагоново бюро. Под единствения прозорец, чиято завеса бе спусната, имаше оправено тясно легло.

Прозорецът гледаше към задния двор — дълъг зелен правоъгълник с гараж от сиви дъски вляво и висока ограда от колове вдясно. В задната част на двора бе обособена малка оградена зона. Приличаше на кучешка площадка.

Стаята миришеше на мухъл. Острият мирис на нафталин удари Евън право в носа.

Тригър кихна и се търкулна по гръб, размахвайки крака във въздуха.

И Тригър не може да понеса това място — помисли си Евън. Но не го каза на глас, а се усмихна смело на майка си, която бързо разопакова куфара му, докато припряно поглеждаше часовника си.

— Закъснявам. Не искам да си изпусна полета — каза тя. Отново го прегърна, този път по-продължително. След това извади една банкнота от десет долара от портмонето си и я напъха в джоба на ризата му. — Почерпи се с нещо. Да слушаш. Ще се върна възможно най-скоро.

— Добре. Довиждане — сбогува се той с разтуптяно сърце и сухо гърло. Ароматът на парфюма ѝ мигновено потуши вонята от нафталина.

Той не искаше тя да си тръгва. Имаше много лошо предчувствие.
Просто си уплашен — укори се сам.

— Ще ти се обадя от Атланта — извика майка му и се завтече към долния етаж, за да каже довиждане на Катрин.

Парфюмът ѝ изчезна.

Нафталинът се върна.

Тригър нададе тих, тъжен вой, сякаш разбираше какво се случва, сякаш разбираше, че са изоставени тук, в тази странна къща, със странната старица.

Евън повдигна кучето и допря носа си до неговото студено черно носле. Свали го на износения килим и отиде до прозореца.

Задържа се там известно време, отметнал завесата с една ръка, загледан към малкия зелен двор, опитвайки се да се успокои. След няколко минути чу колата на майка си да се отдалечава по чакълестата алея.

Когато бръмченето заглъхна, той въздъхна и се хвърли на леглото.

— Останахме само двамата, Тригър — заяви мрачно.

Тригър бе зает да души зад вратата.

Евън се загледа нагоре към лавиците със стари книги.

Какво ще правя тук по цял ден? — запита се той, подпрял главата си с ръце. Нямаше електронни игри, нито компютър. Не бе видял дори телевизор в малката всекидневна на леля си. Какво ще прави?

Като въздъхна отново, той се надигна и се приближи до лавиците, разглеждайки заглавията. Имаше много научни книги и учебници. Книги по биология и астрономия, за Древен Египет, по химия, както и медицински книги. Няколко рафта бяха пълни с прашасали пожълтели книги. Може би съпругът на Катрин, чичото на Евън, е бил учен.

Тук няма нищо за четене за мен — помисли си печално.

Отвори вратата на гардероба.

— Ох!

Той изкрещя, щом нещо скочи срещу него.

— Помощ! Помогнете ми!

Всичко пред него стана черно.
— Помощ! Не мога да виждам! — изпищя Кнън.

3

Евън залитна назад, щом топлата тъмнина го обзе.

Отне му няколко секунди, докато разбере какво е. С все още разтуптяно сърце той се протегна и отскубна квичашката черна котка от лицето си.

Котката падна безшумно на земята и пое с тихи стъпки към вратата. Евън се обърна и видя Катрин да стои на прага и да се усмихва.

Откога ли стои там? — запита се той.

— Сарабет, как си влязла тук? — попита тя със закачливо укорителен тон, наведена над котката. — Сигурно си изкарала акъла на момчето.

Котката измяука и се отърка в голия крак на Катрин.

— Сарабет уплаши ли те? — обърна се Катрин към Евън, все още с усмивка на лице. — Тази котка има странно чувство за хумор. Тя е зла. Самото зло. — Тя се разкикоти, сякаш бе казала нещо смешно.

— Добре съм — измънка Евън неуверено.

— Пази се от Сарабет. Тя е зла — повтори Катрин, наведе се и хвана котката за врата и я задържа във въздуха пред себе си. — Зла, зла, зла.

Като видя котката увиснала във въздуха, Тригър изръмжа нещастно. Размаха късата си опашка и скочи към котката, като лаеше, но не я уцели и пак скочи, изтраквайки със зъби към опашката на Сарабет.

— Долу, Тригър! Долу! — извика Евън.

Мъчейки се да се изплъзне от ръцете на Катрин, котката замахна към нея с черната си лапа с остри нокти, като не спираше да мяука от гняв и страх. Тригър лаеше и виеше, докато Евън се мъчеше да издърпа настрана превъзбудения кокер шпаньол.

Евън сграбчи Тригър, щом котката се метна на пода и изчезна през вратата.

— Лошо куче. Лошо куче — прошепна Евън. Но не го мислеше. Радваше се, че Тригър бе успял да уплаши и прогони котката.

Той погледна нагоре и видя, че Катрин все още изпълва рамката на вратата и го гледа строго.

— Доведи кучето — нареди тя тихо, като присви очи и стисна устни.

— Ъ? — Евън сграбчи Тригър и го прегърна силно.

— Доведи кучето — повтори студено Катрин. — Не може да търпим караци се животни в къщата.

— Но, лелю Катрин... — започна да се моли Евън, после се сети, че тя не може да го чуе.

— Сарабет е лоша — заяви Катрин, без да смекчава изражението си. — Не можем да си позволим да я дразним, нали? — Тя се обърна и пое надолу по стълбите. — Доведи кучето, Евън.

Като стискаше здраво Тригър с две ръце, Евън се поколеба.

— Трябва да се погрижа за кучето — рече сурово Катрин. — Ела.

Евън внезапно бе обзет от ужас. Какво искаше да каже с това да се погрижи за кучето?

В главата му се появи картина, в която Катрин стоеше на вратата с кървав нож в ръка.

— Доведи кучето — настоя Катрин.

Евън изстена. Какво щеше да направи на Тригър?

4

— Ще се погрижа за теб, кутренце — повтори Катрин, като се намръщи срещу Тригър. Кучето изскимтя в отговор.

— Ела, Евън. Последвай ме — подкани го тя нетърпеливо.

Като разбра, че няма избор, Евън послушно понесе Тригър надолу по стълбите и последва леля си до задния двор.

— Подготвена съм — заяви тя, като се обърна, за да се увери, че той я следва.

Въпреки възрастта си — беше поне на осемдесет, — тя вървеше с дълги, стабилни крачки.

— Знаех, че ще водиш куче, затова се постарях да се подготвя.

Тригър облиза ръката на Евън, докато вървяха през двора към оградената зона в задния край.

— Това място е специално за кучето ти — каза Катрин, протягайки се да хване единия край на въжето, което бе опънато през площадката. — Прикрепи го към нашийника, Евън. На кучето ти ще му е забавно тук. — Тя се намръщи с неодобрение към Тригър. — И няма да има проблеми със Сарабет.

Евън си отдъхна, че това е всичко, което Катрин искаше да направи с Тригър. Но не му се щеше да го оставя вързан. Тригър беше домашно куче. Нямаше да е щастлив самичък в двора.

Но момчето разбираше, че не може да спори с леля си. Катрин е умна по своему — помисли си той горчиво, щом закачи въжето за нашийника на Тригър. — След като не е пожелала да се научи на жестомимичния език и да чете по устните, значи спокойно може да прави каквото си поиска и никой не може да ѝ противоречи.

Той се наведе да потупа топлата глава на Тригър и погледна към старата жена. Тя бе кръстосала ръце пред гърдите си, сините ѝ очи блестяха ярко на слънчевата светлина, на лицето ѝ имаше студена победоносна усмивка.

— Добро момче — рече тя, изчаквайки Евън да стане, преди да тръгне към къщата. — Разбрах го още щом те погледнах. Ела в къщата,

Евън. Имам бисквитки с мляко. Ще ти харесат. — Думите ѝ бяха любезни, но гласът ѝ беше твърд и студен.

Тригър зави нещастно, щом Евън последва Катрин в къщата. Евън се обърна с намерението да се върне да успокои кучето. Но Катрин сграбчи ръката му в желязна хватка и вперила поглед право напред, го отведе до вратата на кухнята.

Кухнята бе малка, претрупана с вещи и много топла. Катрин му направи знак да седне пред масичката до стената. Тя бе покрита с шарена мушама. Леля му се намръщи, гледайки го изпитателно, след което му донесе закуската.

Той поглъщаше овесените бисквити със стафиди и млякото, докато слушаше скимтенето на Тригър в задния двор. Овесените бисквити със стафиди не му бяха любими, но той с изненада откри, че е гладен. След като ги излапа, Катрин застана на вратата, вирайки се в него със строго изражение.

— Ще изведа Тригър на разходка — обяви той, като избърса мустака от мляко от горната си устна със салфетката, която тя му даде.

Катрин вдигна рамене и сбърчи лице.

О. Ясно. Не може да ме чуе — помисли си Евън. Застана до кухненския прозорец, посочи към Тригър, после размърда двата си пръста, за да покаже жест за движение. Катрин кимна.

Уф. Няма да е лесно — прецени той.

Помаха за довиждане и побърза да отиде да освободи Тригър от затвора му.

След няколко минути Тригър опъваше каишката си, душейки цветята по бордюра, докато Евън вървеше по улицата в квартала. Другите къщи бяха с приблизително същия размер като тази на Катрин. И всички те имаха малки, прилежно окосени квадратни предни дворове.

Той видя няколко малки деца да се гонят около една бреза. Видя и мъж на средна възраст в яркооранжеви бански да мие с градинския маркуч колата си на алеята. Но никъде не срещна деца на неговата възраст.

Тригър излая срещу една катеричка и издърпа каишката от ръката на Евън.

— Хей, върни се! — извика Евън.

Тригър, непослушен както винаги, се спусна след катеричката.

Катеричката хитро се изкатери на едно дърво. Но Тригър, понеже зрението му бе отслабено от възрастта, продължи да я гони.

Евън хукна с всичка сила и като викаше името на кучето, зави след него зад един ъгъл и чак след като бе пробягал половин пресечка, Тригър разбра, че е загубил надпреварата.

Останал без дъх, Евън сграбчи каишката.

— Хванах те — рече и задърпа каишката, опитвайки се да заведе пъхтящото куче до улицата на Катрин.

Тригър, който душеше около ствола на едно дърво, се дърпаше в обратна посока. Евън тъкмо се канеше да вдигне упоритото куче, когато бе стреснат от някаква ръка, която го хвана за рамото.

— Хей, кой си ти? — попита един глас.

5

Евън се извъртя назад и видя едно момиче, което го гледаше с тъмнокафявите си очи.

— Защо ме хвана така за рамото? — попита той, с все още разтуптяно сърце.

— За да те уплаша — отвърна тя просто.

— Ами добре... — вдигна рамене Евън.

Тригър опъна силно каишката и едва не го събори.

Момичето се засмя.

Хубава е — помисли си той. Имаше къса, чуплива тъмнокафява коса и блестящи кафяви очи, както и игрива, закачлива усмивка. Носеше широка жълта тениска върху черен клин и яркожълти маратонки „Найки“.

— Е, кой си ти? — попита пак тя.

Не е от срамежливите — реши той.

— Аз съм си аз — отвърна Евън, като се остави Тригър да го поведе около дървото.

— Да не си се преместил в къщата на Уинтърхолтър? — попита тя, като го последва.

Той поклати глава.

— Не. На гости съм за малко.

Тя се намръщи разочаровано.

— За две седмици — добави Евън. — Живея у леля си. Всъщност тя ми е пралеля.

— Какво ѝ е толкова хубавото на леля ти? — пошегува се момичето.

— Нищо — отвърна Евън, без да се засмее. — Това е сигурно.

Тригър подуши една буболечка върху голямо кафяво листо.

— Това твоето колело ли е? — попита Евън, посочвайки червения ВМХ на тревата зад нея.

— Да — отговори тя.

— Яко е — отбеляза той. — И аз имам такава.

— Харесвам кучето ти — рече тя, гледайки към Тригър. — Изглежда много глупаво. Обичам глупави кучета.

— Аз също. Предполагам — засмя се Евън.

— Как се казва? И името му ли е глупаво?

Тя се наведе и се опита да погали гърба на Тригър, но той се отдръпна.

— Казва се Тригър — каза Евън и зачака реакцията ѝ.

— Да. Доста е глупаво — отбеляза тя замислено. — Особено за кокер шпаньол.

— Благодаря — рече неуверено Евън.

Тригър се обърна да подуши ръцете на момичето, размахвайки бясно опашка, а езикът му висеше до земята.

— И моето име е глупаво — призна момичето и зачака Евън да я попита.

— Как е? — каза той накрая.

— Андрея — осведоми го тя.

— Не е глупаво.

— Мразя го — отсече тя, като отмахна едно стръкче трева от клина си. — Анндреея. — Тя проточи името си с дълбок, преправен глас. — Звучи толкова задръстено, все едно нося кадифен гащеризон и спретната бяла блуза, докато разхождам декоративен пудел. Затова карам всички да ми викат Анди.

— Тогава здрасти, Анди — рече Евън, докато галеше Тригър. — Аз се казвам...

— Не ми казвай! — прекъсна го тя, като запуши устата му с топлатата си длан.

Със сигурност не е от срамежливите — помисли си отново.

— Чакай да позная. И твоето име ли е глупаво?

— Да — кимна той. — Казвам се Евън. Евън Глупчов.

Тя се засмя.

— Наистина е глупаво.

Стана му приятно, че я е разсмял. Почувства се ободрен. Повечето момичета не оценяваха чувството му за хумор и го смятаха за смотан.

— Какво правиш? — попита тя.

— Разхождам Тригър. Нали се сещаш, разглеждаме квартала.

— Тук е доста скучно. Има само къщи. Искаш ли да отидем в града? Само на няколко пресечки е. — Тя посочи надолу по улицата.

Евън се поколеба. Не беше казал на леля си, че ще ходи в града. *Но какво толкова* — помисли си. — *Сигурно ѝ е все едно.*

Освен това какво толкова може да се случи?

6

— Добре — прие Евън. — Да разгледаме града.

— Трябва да отида в някой магазин за играчки и да потърся подарък за братовчед ми — каза Анди, като изправи колелото за дръжките на кормилото.

— На колко години си? — попита Евън и задърпа Тригър по улицата.

— На дванайсет.

— Аз също — зарадва се той. — Може ли да пробвам колелото ти?

Тя поклати глава, докато се качваше на тясната седалка.

— Не, но ще ти позволя да бягаш до мен — засмя се Анди.

— Ти си луда — подметна той и се затича, щом тя започна да върти педалите.

— А ти си глупав — провикна се тя игриво.

— Хей, Аннндрееееа, чакай ме! — извика той, удължавайки името й, за да я подразни.

След няколко пресечки къщите свършиха и те влязоха в града, който се отличаваше с ниски двуетажни магазини и офиси. Евън видя малка тухлена пощенска станция, бръснарница със старомоден въртящ се знак отпред, хранителни стоки и железарски магазин с голяма табела на прозореца, която обявяваше разпродажба на храна за птици.

— Магазинът за играчки е след една пресечка — заяви Анди, докато буташе колелото си по тротоара. Евън дърпаше каишката на Тригър, за да не изостава. — Всъщност има два магазина за играчки, стар и нов. Старият повече ми харесва.

— Да идем да го разгледаме — предложи Евън, загледан в претрупаната витрина на магазина за видеотехника на ъгъла.

Дали леля Катрин има видеоплеър? — зачуди се, но бързо отхвърли идеята. — Едва ли.

Магазинът за играчки се намиреше в стара дъсчена постройка, която от много години не бе боядисвана. Една малка, изрисувана на

ръка табела зад прашасалия прозорец гласеше: УЕГНЪР — СТОКИ И ДРЕБОЛИИ. Нямаше играчки на витрината.

Анди облегна колелото си на фасадата на сградата.

— Понякога собственикът е малко лошичък. Не знам дали ще ти даде да вкараш кучето си.

— Ами да опитаме — каза Евън и отвори вратата. Опъвайки силно каишката, Тригър го поведе в магазина.

Евън се озова в тъмна тясна стаичка с нисък таван. Трябваше му известно време, за да привикнат очите му със слабото осветление.

Магазинът на Уегнър приличаше повече на склад. Край двете стени имаше рафтове от пода до тавана, наблъскани с кашони с играчки, и дълга витрина, която се проточваше през средата на магазина, оставяйки толкова тесни пътечки от двете страни, че дори такива клечки като Евън трябваше да се провират, за да минат.

В предната част на магазина, върху една висока табуретка зад старомодна дървена каса, седеше прегърбен мъж с кисела физиономия и с един-единствен кичур бяла коса в средата на червената си плешива глава. Той имаше увиснал бял мустак, който сякаш се намръщи срещу Евън и Анди, щом влязоха.

— Здравсти — промълви Анди плахо, помахвайки на мъжа.

Той изсумтя в отговор и се обърна към вестника, който четеше.

Тригър подуши въодушевено долните рафтове. Евън огледа кашоните с играчки. По дебелия пласт прах си личеше, че са там от сто години. Всичко изглеждаше нахвърляно накуп — кукли до конструктори, рисувателни принадлежности, смесени със стари пластмасови фигурки на екшън герои, които Евън дори не разпознаваше, комплект детски барабани под купчина футболни топки.

Двамата с Анди бяха единствените клиенти в магазина.

— Дали имат електронни игри? — попита Евън шепнешком, от страх да не наруши тишината.

— Не мисля — прошепна в отговор Анди. — Ще попитам. — Тя се провикна към предния край. — Имате ли електронни игри?

Мъжът не отговори веднага. Той се почеса по ухото.

— Не ги внасяме — изсумтя накрая, звучеше раздражен, че го бяха прекъснали.

Анди и Евън се замотаха към задния край на магазина.

— Какво му харесваш на това място? — прошепна Евън, като вдигна един стар пистолет в каубойски кобур.

— Просто ми се струва готино — отвърна Анди. — Тук можеш да намериш същински съкровища. Не е като другите магазини за играчки.

— И още как — рече саркастично Евън. — Хей, виж!

— Той вдигна една кутия за обяд, на която бе нарисуван облечен в черно каубой. — Хопалонг Касиди — прочете той. — Кой е Хопалонг Касиди?

— Някакъв каубой с глупаво име — каза Анди, като взе от ръцете му старата кутия за обяд и я огледа.

— Виж, направена е от метал, не от пластмаса. Чудя се дали братовчед ми ще я хареса. И той си пада по глупавите имена.

— Малко е смахнато за подарък — отбеляза Евън.

— И братовчед ми е смахнат — пошегува се Анди.

— Хей, погледни тук. — Тя остави старата кутия за обяд и вдигна един огромен кашон. — Това е магически комплект. „Удивете приятелите си. Направете сто невероятни фокуса“ — прочете тя.

— Това са си доста фокуси — изтъкна Евън.

Той се промъкна още по-нататък в слабо осветения магазин. Тригър го водеше, душейки ожесточено.

— Хей... — За изненада на Евън една тясна врата го отведе в малка стая.

Тази стая, както забеляза Евън, беше още по-тъмна и по-прашна. Като пристъпи вътре, той видя захабени плюшени животни, нахвърляни в кашони, игри в избелели кутии, бейзболни ръкавици от износена, изтъняла и напукана кожа.

На кого са му притрябвали тези боклуци? — замисли се той.

Тъкмо се канеше да излезе, когато нещо привлече погледа му.

Беше синя метална кутийка, голяма горе-долу колкото консерва. Вдигна я, изненадан от тежестта ѝ.

Той я приближи до лицето си, за да я огледа в сумрака, и прочете избелелия етикет: КРЪВТА НА ЧУДОВИЩЕТО. Под този надпис имаше друг с по-дребен шрифт, който гласеше: СМАЙВАЩО ЧУДОДЕЙНА СУБСТАНЦИЯ.

Хей, това изглежда яко — помисли си Евън, завъртайки кутийката в ръката си.

Изведнъж си спомни за десетте долара, които майка му бе напъхала в джоба на ризата му.

Той се обърна и видя собственика на магазина да стои на вратата и да го гледа ядосано с тъмните си очи.

— Какво правиш тук, отзад? — изкряска той.

Тригър изджавка силно, стреснат от гърмящия глас на мъжа.
Евън сграбчи каишката и издърпа кучето по-близо до себе си.

— Ъъ... колко струва това? — попита той и вдигна консервата с чудовищна кръв.

— Не се продава — отсече собственикът, снижавайки глас, мустакът му като че ли се мръщеше недоволно заедно с останалата част от лицето му.

— Ъ? Беше на рафта тук — посочи Евън.

— Много е стара — настоя мъжът. — Вероятно вече не върши работа.

— Е, все пак ще я вземем — не се отказа Евън. — Може ли да намалите цената, щом като е толкова стара?

— Какво е това? — попита Анди, появила се на вратата.

— Не знам — каза й Евън. — Изглежда яко. Казва се „Кръвта на чудовището“.

— Не се продава — настоя мъжът.

Анди се промуши покрай него и взе консервата от ръката на Евън.

— Ооо, и аз искам една — заяви тя, като обърна кутийката в ръката си.

— Само една е — осведоми я Евън.

— Сигурен ли си? — Тя започна да търси из рафтовете.

— Не става, казвам ви — повтори собственикът, като звучеше все по-раздразнено.

— И аз искам една — каза Анди на Евън.

— Съжалявам — отвърна Евън, взимайки обратно консервата. —

Аз пръв я видях.

— Ще я купя от теб — продължи да упорства Анди.

— Защо не си я разделите? — предложи собственикът.

— Искате да кажете, че ще ни я продадете? — зарадва се Евън.

Мъжът вдигна рамене и се почеса по ухото.

— Колко струва? — попита Евън.

— Сигурен ли сте, че няма друга? — поиска да узнае Анди и пак се приближи до рафта, като разбута купчина плюшени панди. — Или може би две? Едната може да е за мен, а другата — за братовчед ми.

— Два долара — заяви мъжът на Евън. — Но ви казвам, че за нищо не става. Много е стара.

— Не ми пука — рече Евън и пъкна ръка в джоба на ризата си за десетдоларовата банкнота.

— Е, да знаете, че не може да я върнете, ако не ви хареса — тросна се мъжът и се насочи към касата в предната част на магазина.

След няколко минути Евън излезе на ярката слънчева светлина, понесъл синята метална кутийка. Тригър пъкнаше развълнувано, размахвайки късата си опашка, доволен, че е излязъл от тъмния пращен магазин. Анди ги последва навън с нещастно изражение.

— Не купи ли кутията за обяд? — попита Евън.

— Не сменяй темата — тросна се тя. — Ще ти платя пет долара за това. — Тя се протегна към консервата с чудовищна кръв.

— Няма начин — отвърна Евън и се засмя. — Май наистина искаш да става само на твоето!

— Единствено дете съм — обясни тя. — Какво да ти кажа? Разглезена съм.

— Аз също — каза Евън.

— Имам идея — сети се Анди, като дръпна колелото си. — Да си я разделим.

— Да я разделим? — Евън поклати глава. — Как пък не. Ще ти я дам, колкото ти ми даде колелото си.

— Искаш ли да караш колелото ми до вкъщи? Ето. — Тя го бутна към него.

— Не става — каза той и го бутна обратно към нея. — Вече не искам да карам тъпото ти колело. И бездруго е момичешко.

— Не е — отрече тя. — Защо да е момичешко?

Евън не й обърна внимание и пое към дома на леля си, като задърпа каишката на кучето, за да го накара да върви.

— Защо да е момичешко? — повтори Анди, бутайки колелото до него.

— Ето какво — рече Евън. — Да се върнем в къщата на леля и да отворим консервата. Ще ти дам да си поиграеш малко с нея.

— Леле, супер — възкликна Анди артистично. — Колко си готин, Евън!

— Знам — ухили се той.

Когато пристигнаха, Евън и Анди завариха Катрин да седи в големия фотьойл във всекидневната. Ского ли разговаря? — зачуди се той, понеже бе чул гласа ѝ. Тя сякаш спореше разпалено с някого.

Като въведе Анди в стаята, Евън разбра, че думите ѝ са били насочени към Сарабет, черната котка. Щом децата влязоха, котката се обърна и напусна стаята с надменна походка.

Катрин загледа Евън и Анди с изненадана физиономия.

— Това е Анди — посочи Евън новата си приятелка.

— Какво е това? — попита Катрин, без да обърне внимание на Анди, и протегна грамадната си ръка към синята консерва с чудовищна кръв.

Евън неохотно ѝ я подаде. Тя се намръщи и я завъртя в ръце, след което се зачете в етикета с мърдащи устни. След като задържа кутийката цяла вечност, разглеждайки я внимателно, леля му най-после му я върна.

Щом Евън си я взе обратно и тръгна към стаята си с Анди, Катрин му прошепна нещо. Той не чу много добре. Звучеше като: „Бъди внимателен“. Но не беше сигурен.

Момчето се обърна и видя, че Сарабет го зяпа от вратата — жълтите ѝ очи просветваха в приглушената светлина.

— Леля ми е напълно глуха — обясни Евън на Анди, щом се качиха по стълбите.

— Това означава ли, че можеш да пускаш уредбата си колкото силно си искаш? — попита Анди.

— Не мисля, че леля Катрин има уредба — каза Евън.

— Много жалко — съжали Анди, като се разходи из стаята на Евън, дръпна завесите и погледна надолу към Тригър, който се бе свил нещастно в кошарата си.

— Тя наистина ли ти е пралеля? — попита Анди. — Не изглежда чак толкова стара.

— Заради черната коса — отвърна Евън, като постави контейнера с чудовищна кръв на бюрото в средата на стаята. — Заради нея изглежда млада.

— Хей, виж всички тези книги за магии! — възкликна Анди. — Чудя се защо са й притрябвали на леля ти.

Тя издърпа един от тежките стари томове от рафта и издуха слой прах от корицата.

— Може би леля ти планува да те омагьоса, докато спиш, и да те превърне в тритон.

— Може — ухили се Евън. — Какво е това тритон?

Анди вдигна рамене.

— Май че някакъв гущер. — Тя разгърна пожълтелите страници на старата книга. — Не ми ли каза, че нямало какво да се прави тук? — напомни тя на Евън. — Би могъл да изчетеш всички тези яки книги.

— Колко вълнуващо! — възкликна саркастично Евън.

Като върна книгата на рафта, Анди отиде до бюрото и застана до Евън, загледана в кутийката с чудовищна кръв.

— Отвори я. Като се има предвид колко е стара, сигурно е станала пълна отврат.

— Надявам се. — Евън взе кутийката и я разгледа.

— Няма упътване.

— Просто отвори капачката — рече тя нетърпеливо.

Той дръпна, но капачката не помръдна.

— Може би ще ни трябва отварачка за консерви или нещо такова — предположи момичето.

— Не знам — измърмори той и пак разгледа етикета. — Погледни. Няма инструкции. Няма съставки. Нищо.

— Разбира се, че няма. Това е Кръвта на чудовището! — възкликна тя, имитирайки Граф Дракула. Сграбчи Евън за врата и се престори, че го души.

Той се засмя.

— Престани! Така не ми помагаш.

Евън удари кутийката в бюрото — и капачето изскочи.

— Хей, гледай! — извика той.

Тя пусна врата му и двамата надникнаха в консервата.

8

Съдържанието ѝ беше яркозелено. То блестеше като желе на светлината на таванската лампа.

— Пипни го — каза Анди.

Но преди Евън да посегне, тя мушна пръст вътре.

— Студено е — докладва тя. — Пипни го. Супер студено е.

Евън пхна пръста си. Веществото бе студено, по-гъсто от желе и по-тежко.

Той натисна пръста си под повърхността. Когато го издърпа, се чу шумен всмукващ звук.

— Гадост — потръпна Анди.

Евън вдигна рамене.

— Виждал съм и по-големи гадости.

— Бас ловя, че свети в тъмното — сети се Анди и се втурна към ключа за лампата до вратата. — Изглежда като едно от онези зелени неща, които светят на тъмно.

Тя изгаси лампата, но светлината на късния следобед все още нахлуваше през завесите на прозореца.

— Опитай в гардероба — предложи тя развълнувано.

Евън занесе кутийката в гардероба. Анди го последва и затвори вратата.

— Пфу. Нафталин — извика тя. — Не мога да дишам.

Кръвта на чудовището определено светеше на тъмно. Кръгъл лъч зелена светлина заблестя от вътрешността на кутийката.

— Леле. Много яко — отбеляза Анди, стиснала носа си, за да не вдишва острата миризма на нафталина.

— Имах подобна светеща играчка — призна Евън, доста разочарован. — Казваше се „Извънземна материя“ или „Гадна смес“, нещо такова.

— Е, ако не я искаш, аз ще я взема — отвърна Анди.

— Не съм казал, че не я искам — побърза да поясни Евън.

— Да излизаме оттук — помоли Анди.

Евън бутна вратата и те изскочиха от гардероба, затръшвайки я след себе си. И двамата вдишваха дълбоко свежия въздух в продължение на няколко секунди.

— Пфу, мразя тази миризма! — заяви Евън. Той се обърна и видя, че Анди е загребала една шепа от чудовищната кръв.

Тя я стисна в дланта си.

— Извън кутията е още по-студена — каза и му се ухили. — Гледай. Като я стисна, тя пак изскача.

— Да. Сигурно може и да отскача като топка — не беше впечатлен Евън. — Опитай да я тупнеш в пода. Всички подобни неща отскачат като гума.

Анди разтърка зеленото желе на топче и го пусна на пода. То подскочи обратно до ръката ѝ. Тя го тупна по-силно. Този път то отскочи, удари се в стената и излетя през вратата на спалнята.

— Много добре отскача — отбеляза тя, като изтича в коридора след зеленото топче. — Да видим дали се разтяга. — Анди го сграбчи с две ръце и го задърпа, разтягайки го на дълга лента. — Да. Разтяга се.

— Чудо голямо — рече Евън. — Онова, дето го имах, също подскачаше и се разтягаше. Мислех си, че това ще е нещо различно.

— Все още е студено — заяви Анди, като се върна в стаята.

Евън погледна към стената и забеляза тъмно кръгло петно до паркета.

— Олеле. Виж, Анди. Това нещо оставя следи.

— Да го изкараме навън и да си го подхвърляме — предложи тя.

— Добре — съгласи се той. — Да излезем в задния двор. Така и Тригър няма да е самотен.

Евън протегна ръката си с кутийката и Анди постави вътре топчето чудовищна кръв. След това двамата слязоха по стълбите и отидоха в задния двор, където бяха приветствани от Тригър, който се радваше така, сякаш ги бе нямало от поне двацет години.

Кучето най-накрая се успокои и седна в сянката на едно дърво, като пъхтеше шумно.

— Добро момче — каза нежно Евън. — Успокой се, приятел.

Анди бръкна в кутийката и изкара малко от зеленото вещество. После и Евън стори същото. Те го разтриха в ръце, докато получиха две топчета, след което започнаха да си ги подават.

— Невероятно е, че формата им не се разваля — отбеляза Анди, като подхвърли зеленото топче високо във въздуха.

Евън засенчи очите си от късното следобедно слънце и хвана топката с една ръка.

— Всички такива играчки си приличат — обясни. — Не е нищо особено.

— Е, на мен пък ми харесва — рече отбранително Анди.

При следващото хвърляне Евън запрати топчето прекалено високо и то прелетя над протегнатите ръце на Анди.

— Опаа! — извика Анди.

— Извинявай — извика Евън.

Те видяха как топката подскочи веднъж, два пъти, след което се приземи точно пред Тригър.

Стреснато, кучето скочи на крака и сведе нос да го подуши.

— Не, момче! — нададе вик Евън. — Остави! Остави го, момче!

Непослушен, както винаги, Тригър сведе глава и облиза блестящото зелено топче.

— Не, момче! Пусни! Пусни! — извика Евън разтревожен.

И двамата с Анди се спуснаха към кучето.

Но закъсняха.

Тригър стисна със зъби кръвта на чудовището и я задъвка.

— Не, Тригър! — извика Евън. — Не я гълтай. Не я гълтай!

Тригър я гълтна.

— О, не! — възкликна Анди и сви ръцете си в юмруци. — Сега няма да има достатъчно, за да си я разделим!

Но не това тревожеше Евън. Той се наведе и разтвори челюстите на кучето. Зеленото топче бе изчезнало.

— Глупаво куче — скара му се нежно Евън и пусна устата му.

Той поклати глава, налегнат от тревожни мисли. *Ами ако Тригър се разболе от нещо?* — притесни се Евън. — *Ами ако веществото е отровно?*

9

— Днес ли ще печем пая? — попита Евън леля си, написвайки въпроса си на жълтия лист на редове в тефтера, който бе открил върху бюрото в стаята си.

Катрин прочете въпроса, докато си оправяше конската опашка. На утринната слънчева светлина, която се процеждаше през кухненския прозорец, лицето ѝ изглеждаше бяло като платно.

— Пай ли? Какъв пай? — отвърна тя студено.

Евън зяпна от изненада, но реши да не ѝ напомня.

— Отивай да играеш с приятелите си — отпрати го Катрин все така студено и погали главата на Сарабет, щом черната котка мина покрай кухненската маса. — Защо ти е да стоиш вътре с една стара вещица?

Това се случи три дни по-късно. Евън се бе опитал да е дружелюбен с леля си, но колкото повече се опитваше, толкова по-студена ставаше тя.

Тя е зла. Наистина е зла — мислеше си той, докато изяждаше последната лъжица от зърнената си закуска. Евън с мъка я преглъщаше всяка сутрин. Дори с мляко кашата бе ужасно суха, а тя не му даваше да си сложи захар.

— Изглежда, че ще вали — обади се Катрин и отпи продължително от силния чай, който бе запарила. Зъбите ѝ тракаха шумно, докато пиеше.

Евън извърна очи към ярката слънчева светлина, която струеше през прозореца. Какво я караше да мисли, че ще вали?

Той пак погледна към нея, седнала от отсрещната страна на малката кухненска маса. Тогава за пръв път забеляза медальона на врата ѝ. На цвят беше кремав и някак приличаше по форма на кокал.

Наистина е кокал — реши Евън.

Той се вторачи в него, опитвайки се да прецени дали е истински кокал, или такъв, издялан от слонова кост. Като улови погледа му,

Катрин се протегна с грамадната си ръка и пъкна медальона в блузата си.

— Отиди да видиш приятелката си. Тя е хубавица — рече Катрин и отпи още една глътка чай, като пак изщрака със зъби.

Да, трябва да се махна оттук — каза си Евън. Избута стола си назад, стана и отнесе купата си до мивката.

Не издържам повече — помисли си той. — *Тя ме мрази. Наистина ме мрази.*

Изкачи се бързо до стаята си, където среса къдравата си червена коса. Като се взря в огледалото, се сети за обаждането на майка си предишната вечер.

Беше се обадила точно след вечеря и по гласа ѝ веднага си пролича, че нещата в Атланта не се развиват по план.

— Как върви, мамо? — беше попитал, преливащ от щастие да чуе гласа ѝ, макар да ги делиха почти хиляда мили.

— Бавно — поколеба се майка му.

— Какво имаш предвид? Как е татко? Намерихте ли къща? — Въпросите се изнизиха от него като въздух, изпускан от балон.

— Ехей, по-полека — бе отвърнала госпожа Рос. Звучеше изморена. — И двамата сме добре, но намирането на къща става по-бавно, отколкото предполагахме. Просто още не сме намерили нищо подходящо.

— Това означава ли, че... — започна Евън.

— Открихме една доста прилична къща, много голяма, много хубава — прекъсна го майка му. — Но училището в района не беше добро.

— Е, няма нищо. Не е нужно да ходя на училище — пошегува се Евън.

Той чу баща си да казва нещо на заден фон. Майка му закри слушалката, за да отвърне.

— Кога ще дойдете да ме приберете? — попита нетърпеливо Евън.

Майка му не отговори веднага.

— Ами... това е проблемът — каза накрая. — Може да имаме нужда от още няколко дни. Как са нещата при теб, Евън? Добре ли си?

Като чу лошата новина, на Евън му идеше да крещи и да рита стената. Но не искаше да разстройва майка си. Каза ѝ, че е добре и че

си е намерил приятелка.

Баща му също се обади и му отправи няколко окуражителни думи.

— Дръж се още малко — беше казал точно преди да приключи разговора.

Държса се — рече си унило Евън.

Но от разговора с родителите си още повече му домъчня за тях и за дома.

Това обаче се бе случило предишната вечер. Тази сутрин, като остави четката си за коса, той се огледа припряно в огледалото на тоалетката. Носеше къси дънки и червена тениска на „Гап“.

Слезе на долния етаж, мина бързо през кухнята, където Катрин явно се караше на Сарабет, изскочи през задната врата, след което изтича към задния двор, за да вземе Тригър.

— Здравсти, Тригър!

Но кучето спеше, легнало на една страна в центъра на кошарата, и леко похъркваше.

— Е, искаш ли да отидем до къщата на Анди? — попита тихо Евън.

Тригър се размърда, без да отваря очи.

— Добре. Ще се видим по-късно — каза Евън. Увери се, че купичката на Тригър е пълна, след което се насочи към предния двор на къщата.

Беше изминал една пресечка с бавен ход, мислейки за родителите си в далечна Атланта, когато момчешки глас извика:

— Хей, ти! — Две момчета застанаха на тротоара пред него, блокирайки пътя му.

Стреснат, Евън се вторачи първо в едното, а сетне и в другото момче. Бяха близнаци. Съвсем еднакви. И двамата бяха едри, яки момчета, с къси, светлоруси коси и кръгли червени лица. И двамата носеха тъмни тениски с надписи на хевиметъл банди, широки къси панталони и развързани гуменки с дебели подметки без чорапи. Евън предположи, че са на около четиринайсет или петнайсет години.

— Кой си гау? — попита единият заплашително, като присви бледосините си очи, опитвайки се да си придаде важност. Близнаците се доближиха до Евън, като го принудиха да отстъпи назад.

Тези момчета са два пъти по-високи от мен — осъзна Евън и го обзе страх.

Дали само се перчат? Или наистина искат да ми причинят неприятности?

— Аз... съм на гости на леля — заекна той, като пъхна ръце в джобовете си и отстъпи с още една крачка.

Близнаците си размениха бързи усмивки.

— Не можеш да минаваш оттук — заяви единият, надвесен над Евън.

— Да. Щом не живееш тук — добави другият.

— Много умно — пошегува се Евън, след което моментално съжали, че не си е замълчал.

Защо не мога да си държа устата затворена? — запита се той. Очите му огледаха околността, търсейки някого, който би му се притекъл на помощ, в случай че на близнаците им хрумнеше да го нападнат.

Но наоколо нямаше никого. Входните врати бяха затворени. Дворовете бяха пусти. По-надолу по улицата се мярна един пощальон, който обаче поемаше в другата посока и бе прекалено далеч, за да чуе виковете му.

Нямаше обаче кой да му помогне.

А двете момчета го гледаха заплашително и започнаха да настъпват към него.

10.

— Къде си мислиш, че отиваш? — попита единият от близнаците. Ръцете му бяха свити в юмруци. Той пристъпи по-близо, докато не застана на около два сантиметра от Евън, който бе принуден да отстъпи назад.

— При един приятел — отговори неуверено Евън. *Може би те само блъфираха.*

— Не е разрешено.

И двамата се подсмихнаха и се преместиха към Евън, принуждавайки го да слезе от бордюра на улицата.

— Не си от този квартал — повтори другият и присви очи, опитвайки се да изглежда опасен.

— Хей, оставете ме, момчета — каза Евън и се опита да се измъкне, като понечи да ги заобиколи. Но те се движеха бързо и не му позволяваха да избяга.

— Трябва да платиш такса за преминаване — заяви единият.

— Да — включи се бързо другият. — Трябва да платиш такса за външни лица. Нали се сещаш — за да получиш временно разрешение да се движиш в този район.

— Нямам пари — оправда се Евън, усещайки как страхът му нараства.

Внезапно се сети, че има осем долара в джоба си. Дали щяха да го оберат? Дали щяха първо да го набият, а после да го ограбят?

— Трябва да платиш таксата — настоя единият със злобен поглед. — Да видим колко имаш.

И двамата се приближиха и понечиха да го хванат.

Той се отдръпна. Краката му бяха като от олово от страх.

Изведнъж от долния край на тротоара един глас се провикна:

— Хей, какво става?

Евън вдигна очи покрай двете яки момчета и видя Анди, която караше колелото си бързо към тях.

— Евън, здрасти! — извика тя.

Близнаците извърнаха погледи от Евън, за да посрещнат новодошлата.

— Здравсти, Анди — каза единият подигравателно.

— Как е, Анди? — попита другият, имитирайки брат си.

Анди спря колелото и пусна и двата си крака на земята. Носеше яркорозови панталонки и жълт потник. Лицето ѝ бе зачервено, по челото и блестяха капчици пот от усиленото въртене на педалите.

— Вие двамата — намръщи се тя. — Рик и Тони. — Тя се обърна към Евън. — Закачаха ли те?

— Ами... — поколеба се Евън.

— Приветствахме го в квартала — намеси се Рик, като се ухили на брат си.

Тони понечи да добави нещо, но Анди го прекъсна:

— Оставете го.

— Ти майка му ли си? — попита Тони подигравателно. Той се обърна към Евън и започна да гука като бебе.

— Ще го оставим — обеща Рик, като пристъпи към Анди. — Ще вземем колелото ти назаем и ще го оставим на мира.

— Няма да стане — разпалено отвърна Анди.

Но преди да е помръднала, Рик хвана кормилото.

— Не го пипай! — извика Анди, опитвайки се да издърпа колелото от ръцете му.

Рик обаче държеше здраво. Тони силно блъсна Анди.

Тя загуби равновесие и падна, а колелото се стовари отгоре ѝ.

— Оох.

Анди извика, щом удари главата си в циментовия бордюр. Тя лежеше с разперени ръце, а колелото беше върху нея.

Преди да успее да стане, Тони се пресегна и взе колелото. Възседна го и завъртя бясно педалите.

— Чакай ме! — провикна се брат му и се затича след него през смях.

За секунди близнаците изчезнаха зад ъгъла с колелото на Анди.

— Анди, добре ли си? — извика Евън и се притече към бордюра. — Добре ли си?

Той хвана ръката на приятелката си и я издърпа на крака. Тя се изправи нестабилно и потърка тила си.

— Мразя ги тези гадняри — рече и изтупа прахта и тревата от панталонките и краката си. — Ох. Боли.

— Кой са те? — попита Евън.

— Близнаците Беймър — отговори тя с отвращение.

— Големи тежкари — добави саркастично. Провери дали има рана по крака си, но бе само драскотина. — Мислят се за готини, но са супер отрепки.

— Ами колелото ти? Да се обадим ли на полицията? — попита Евън.

— Няма нужда — каза тя тихо, отмятайки назад тъмната си коса. — Ще си го върна. И преди са ми го взимали. Ще го оставят някъде, когато приключат.

— Но не трябва ли... — започна Евън.

— Те са неуправляеми — прекъсна го Анди. — Никой не се грижи за тях. Живеят с баба си, но тя никога не си е вкъщи. Тормозеха ли те?

Евън кимна.

— Боях се, че ще ми се наложи да ги ступам — пошегува се той.

Анди не се засмя.

— И на мен ми се иска да ги набия — рече ядосано. — Само веднъж. Искам да им го върна. Тормозят всички деца в квартала. Мислят си, че могат да правят каквото си поискат, защото са толкова грамадни и защото са двама.

— Имаш рана на коляното — посочи Евън.

— По-добре да се прибера вкъщи и да я почистя — отвърна тя, като завъртя очи с отвращение. — Ще се видим по-късно, става ли? Този следобед съм заета, но може да се уговорим нещо за утре.

Тя се отправи към дома си, разтърквайки тила си.

Евън се върна в къщата на Катрин, като вървеше бавно и мислеше за близнаците Беймър, представяше си как ги спуква от бой, докато Анди го гледа и го насърчава.

Когато Евън влезе, Катрин бършеше праха. Тя не вдигна поглед. Той се отправи бързо към стаята си.

Какво да правя сега? — зачуди се, крачейки напред-назад. Синият контейнер с чудовищна кръв привлече погледа му. Момчето отиде до библиотеката и взе кутийката от средния рафт.

Издърпа капака. Кутийката беше почти пълна.

Май Тригър не е изял толкова много — помисли си с известно облекчение.

Тригър!

Съвсем го беше забравил. Горкото куче сигурно бе гладно.

Евън остави кръвта на чудовището и хукна по стълбите, като се облягаше на парапета и прескачаше по три стъпала наведнъж. После на бегом изтърча до кучешката площадка в задния край на двора.

— Тригър! Хей, Тригър! — извика той.

Още преди да е стигнал, Евън разбра, че нещо не е наред.

Очите на Тригър бяха опулени. Устата му беше отворена, езикът му се мятеше бързо наляво-надясно, по брадичката му се стичаше бяла слюнка към земята.

— Тригър!

Кучето пъхтеше дрезгаво, поемайки дъх с огромна мъка.

Той се дави! — осъзна Евън.

Щом Евън стигна до кучешката площадка, очите на Тригър се облешиха и краката му се подгънаха под него, коремът му още се надигаше, а въздухът бе изпълнен с ужасяващото му пъшкане.

11

— Тригър — не!

Евън коленичи до кучето и започна да го дърпа за нашийника. Той, както забеляза Евън, бе станал много стегнат.

Гърдите на кучето се повдигаха. Гъста бяла слюнка се стичаше от отворената му уста.

— Дръж се, момче. Дръж се! — извика Евън.

Очите на кучето се завъртяха дивашки. Не изглеждаше да вижда или чува Евън.

— Дръж се, приятелче! Просто се дръж!

Нашийникът не помръдваше. Беше стегнат, заровен под козината на кучето.

С треперещи ръце Евън се мъчеше да го издърпа през главата на Тригър.

Разхлаби се, разхлаби се, разхлаби се — молеше се той. Аа!

Тригър изскимтя болезнено, щом Евън най-накрая успя да издърпа нашийника.

— Тригър, магнах го! Добре ли си?

Все още пъшкайки тежко, кучето скочи на крака и облиза лицето на Евън с благодарност, покривайки бузата му с гъстата си слюнка. То скимтеше, сякаш разбираше, че Евън току-що му бе спасил живота.

— Кротко, момче! Кротко, приятел! — повтори Евън, но кучето продължи да го ближе признателно.

Евън прегърна развълнуваното куче. Работата беше на косъм. Ако се бе забавил само малко...

Е, не му се мислеше за това.

Когато Тригър най-после се успокои, Евън огледа нашийника.

— Защо се е свил така, момче? — попита той Тригър.

Кучето се бе приближило до оградата и жадно гълташе вода от купичката си.

Това е много странно — помисли си Евън. Нашийникът не можеше да се свие. Беше кожен. Нямаше причина да се свие.

Тогава защо изведнъж е започнал да души Тригър?

Евън се обърна към кучето и го огледа, докато то лочеше жадно водата и дишаше тежко. Тригър се обърна и погледна към Евън за секунда, после пак продължи да сърба.

Станал е по-голям — реши Евън.

Определено изглеждаше по-голям.

Но Тригър бе на дванайсет години, което се равняваше на осемдесет и четири човешки години. Беше по-стар от леля Катрин.

Беше прекалено стар, за да започне да расте.

Очите ми ме лъжат — каза си Евън, като хвърли нашияника на земята. — От това място ми се привиждат разни неща.

Катрин се показва на кухненската врата и извика Евън за обяд. Той подвикна за довиждане на Тригър, който не вдигна глава от съда с водата, изсипа в паничката му гранули и забърза към къщата.

На следващата сутрин, която бе облачна и есенният хлад се усещаше във въздуха, Евън тръгна към къщата на Анди. Той я намери свита под един клен в двора на съседите.

— Какво става? — извика й.

После видя, че тя се обляга на нещо, а ръцете й се движат бързо.

— Ела да ми помогнеш — повика го, без да го поглежда.

Евън изтича при нея.

— Леле! — възкликна той, когато видя, че Анди се мъчи да освободи една шарена котка, която бе вързана за стъблото.

Котката квичеше и удряше опашката си в Анди. Момичето избегна ноктите й и продължи да дърпа големите възли във въжето.

— Близнаците Беймър са го направили, сигурна съм — каза високо, надвиквайки пронизителните протести на животното. — Горкото коте вероятно е стояло вързано тук цяла нощ.

Письците на паникьосаната котка удивително наподобяваха човешките.

— Стой мирно, коте — намеси се Евън, щом изплашеното животно замахна отново с ноктите си към Анди. — Мога ли да помогна?

— Не. Почти съм готова — отвърна тя, дърпайки възела. — Искам да завържа Рик и Тони за това дърво.

— Горкото уплашено коте — тихо рече Евън.

— Ето — обяви победоносно Анди, след като развърза въжето.

Котката нададе последен вик на протест и изправи опашката си. После драсна с всички сила и изчезна под един висок плет, без да се обръща.

— Не беше много учтива — измърмори Евън.

Анди стана и въздъхна. Тя носеше избелели джинси и бледозелена широка тениска, която стигаше почти до коленете ѝ. Момичето повдигна края на тениската, за да разгледа една дупка, която котето бе успяло да пробие в нея.

— Не мога да повярвам какво са направили тези двама гадняри — поклати глава тя.

— Може би трябва да се обадим на полицията или на някоя организация за защита на животните — предложи Евън.

— Близнаците просто ще отрекат — поклати тъжно глава Анди. После добави: — А котката не става за свидетел.

И двамата се засмяха.

Евън я поведе към дома на леля си. През целия път си говореха как им се иска да дадат урок на близнаците Беймър. Но нямаха представа как да го направят.

Откриха Катрин да умува над един пъзел, разпръснат върху масата във всекидневната.

Тя вдигна поглед и примижа, когато те влязоха.

— Обичате ли пъзели? Аз обичам да си човъркам мозъка. Затова ми харесват пъзелите. На моята възраст умът може да започне да отслабва. А съм на сто и дванайсет.

Тя удари по масата, развеселена от собственото си остроумие. Евън и Анди се усмигнаха. После Катрин отново се обърна към пъзела си, без да чака отговор.

— Тази ще ме побърка! — възкликна Евън.

— Евън, ще те чуе! — стресна се Анди, като прихлупи устата си с ръка.

— Казах ти, че е напълно глуха. Не може да ме чуе. Тя не иска да слуша никого. Мрази всички.

— Аз мисля, че е сладка — призна Анди. — Защо носи кокал на врата си?

— Сигурно смята, че е готино — пошегува се Евън.

— Да се качим горе — подкани го Анди и го бутна към стълбите. — Все още се чувствам странно, когато говорим за леля ти пред нея.

— Ти си една дърта луда кукумявка — подвикна Евън на Катрин с широка усмивка на лице.

Катрин вдигна поглед от парченцата пъзел и го погледна строго.

— Чу те! — извика Анди ужасена.

— Не ставай глупава — рече Евън и тръгна нагоре по стълбите, като едва не се препъна в Сарабет.

Горе, в стаята на Евън, Анди закрачи неспокойно.

— Какво ти се прави?

— Ами... може да почетем някоя от тези страхотни книги — отвърна иронично Евън, посочвайки прашасалите стари книги, наредени на рафтовете на стената. — Може да намерим някоя магия, за да омагьосаме близнаците Беймър. Нали се сещаш — да ги превърнем в тритони.

— Забрави за тритоните — отхвърли идеята Анди. — Хей, къде е кръвта на чудовището? — Преди Евън да успее да отговори, тя я забеляза върху рафта.

Втурнаха се едновременно към нея през стаята. Анди стигна първа и сграбчи кутийката.

— Евън, виж — извика тя, а очите ѝ се разшириха от изненада. — Какво става?

Тя вдигна металния контейнер. Зеленото желе бе избутало капачката и изтичаше навън.

12

— Я! Да не се е счупила? — попита Евън.

Той взе кутийката и я разгледа. Със сигурност капачката бе изскочила. Лепкавото зелено вещество напираше да излезе отвътре.

Евън гребна от желето.

— Странно — учуди се той и го стисна в ръката си. — Разраства се. Определено се разраства.

— Много ясно! — възкликна Анди. — Щом е излязло от контейнера!

— Хей, вече не е студено — отбеляза Евън, смачка го на топка и го подхвърли на Анди.

— Наистина е доста топло — съгласи се тя. — Странно!

Тя се опита да му го подхвърли обратно, но то залепна в шепата ѝ.

— Става по-лепкаво — докладва тя. — Сигурен ли си, че това е същата смес?

— Разбира се — отвърна Евън.

— Но преди не беше лепкаво, помниш ли?

Тя гребна още една буца от кутийката.

— Предполагам, че просто се променя, след като веднъж се отвори.

Той стисна лепкавата топка и я подхвърли на пода.

— Виж! Залепна на пода. Не отскочи.

— Странно! — повтори Анди.

— Може би трябва да го изхвърля — зачуди се Евън, отлепяйки желето от пода. — Защо ми е, след като не подскача?

— Хей, да не си посмял! — каза Анди. — Нека да видим дали ще продължи да се променя.

Тихото мяукане ги накара да се обърнат към вратата.

Евън с изненада видя Сарабет, която стоеше там с вирната глава, вторачила в него жълтите си очи.

Дали пък не зяпаше кръвта на чудовището в ръката му?

— Тази котка изглежда много интелигентна — отбеляза Анди.

— Глупава е като всички други котки — измърмори Евън. — Виж. Иска да си играе на топка с чудовищната кръв.

— Съжалявам, коте — подхвърли Анди. — Това нещо не подскача.

Сарабет измяука нещастно, сякаш я бе разбрала, обърна се и излезе тихичко.

— Сега къде ще го държа това нещо? — попита Евън. — Вече е твърде голямо за тази кутийка.

— Тук. Какво ще кажеш? — Анди се протегна към един долен рафт и изкара една празна кутия за кафе.

— Добре, става. — Евън метна лепкавата топка в кутията за кафе.

Анди смачка своето парче на плоска палачинка.

— Виж. Вече не свети както преди — каза тя, като вдигна палачинката, за да я види Евън. — Но със сигурност е топло. Направо горещо.

— Живо е! — изкрещя Евън драматично. — Бягай, спасявай се! Живо е!

Анди се засмя и подгони Евън, заплашвайки го с плоската зелена палачинка.

— Ела да си вземеш от кръвта на чудовището! Ела да си я вземеш!

Той се наведе, след което я грабна от ръката ѝ. Стисна я на топка в едната си ръка, а после я метна в кутията за кафе.

И двамата надникнаха в кутията. Зеленото вещество я изпълни повече от половината.

— Хайде. Опитай я на вкус — подкани го Анди, навирайки кутията в лицето му. — Предизвиквам те.

— Какво? Как пък не. Аз те предизвиквам двойно — каза Евън, като бутна кутията към нея.

— Тези, които предизвикват двойно, трябва да са първи — настоя Анди и се ухили. — Хайде. Опитай я.

Евън направи отвратена физиономия и поклати глава. После грабна голямо парче и го запрати към Анди. Тя се засмя, взе го от килима и го хвърли към лицето му. Но го метна високо и то залепна на стената.

Евън загреба за ново парче.

Забавляваха се и се боричкаха, докато целите се омазаха с чудовищна кръв и не стана време за вечеря. Тогава, докато се опитваха да изчистят, чуха Тригър през отворения прозорец. Лаеше неистово от кошарата си.

Евън пръв стигна до прозореца. Небето беше все още сиво и облачно. Тригър се беше облегал на дървената ограда, застанал на задните си крака и лаеше като обезумял.

— Леле, Тригър — извика Евън, — успокой се!

— Хей, какво му става на Тригър? — попита Анди. — Кучето ти да не е пораснало? Изглежда толкова голямо!

Евън зяпна и изстена, осъзнавайки, че Анди има право.

Тригър почти се бе удвоил.

13

— Тригър, върни се! Върни се!

Голямото куче продължи да бяга, а огромните му лапи се удряха в цимента.

— Върни се! — изкрещя Евън, тичайки с широки, отчаяни крачки и с разтуптяно сърце; краката го боляха при всяка стъпка, докато се опитваше да настигне галопиращото куче.

Нощта беше тъмна и беззвездна. Улицата блестеше, сякаш наскоро бе валяло.

Лапите на Тригър се удряха в паважа, всяка стъпка беше като шумен трясък с безкрайно ехо. Гигантските му уши плющяха като крила, като знамена, развети на вятъра. Голямата му глава се клатушкаше нагоре-надолу, но той не се обръщаше назад.

— Тригър! Тригър!

Гласът на Евън бе заглушен от поривите на вятъра, които брулеха лицето му. Той се опита да вика по-високо, но от устата му не излезе нито звук.

Знаеше, че трябва да спре кучето. Трябваше да го хване и да потърси помощ. Тригър растеше толкова бързо, напълно неконтролируемо. Той вече беше с размерите на пони и с всяка минута ставаше все по-голям.

— Тригър! Тригър! Спри, момче!

Тригър, изглежда, не го чуваше. Сякаш гласът на Евън не достигаше до него през вихрушката.

Въпреки това Евън тичаше, сърцето му блъскаше в гърдите, всяко мускулче го болеше. И докато бягаше, той изведнъж осъзна, че не беше сам.

Пред препускащото с тежки стъпки куче бягаха две едри фигури.

Две едри фигури, които Евън разпозна, бягаха с всички сили, опитвайки се да се отърват от побеснялото животно.

Близнаците Беймър. Рик и Тони.

Тригър ги гонеше, внезапно осъзна Евън.

Момчетата свиха зад един ъгъл в една още по-тъмна улица. Тригър ги последва на подскоци. Евън продължи да бяга, останал най-отзад.

Чуваше се само равномерният ритмичен трясък на огромните лапи на Тригър.

И шляпането от гуменките на близнаците Беймър, които търчаха по паважа.

И пухтенето на Евън, който се мъчеше да ги настигне.

Изведнъж кучето се изправи на задните си крака, вирна глава към небето и нададе оглушителен вой. Това не беше кучешки вой — беше воят на чудовище.

Тогава чертите на Тригър започнаха да се променят. Челото му изхвърча напред и се уголеми. Очите му станаха широки и кръгли, преди да потънат под издаденото чело. Острите му зъби се показаха от зейналата паст и той нададе още един вой към небето, по-силен и по-пронизващ от първия.

— Той е чудовище! Чудовище! — изкрещя Евън.

И се събуди.

Събуди се от този ужасяващ кошмар.

И разбра, че е в леглото си, в кабинета на горния етаж в къщата на Катрин.

Всичко беше кошмар, страшен, ужасяващ сън.

Безобиден сън. И все пак нещо не беше наред.

Леглото. Беше толкова неудобно. Толкова тясно.

Евън стана разтревожен, вече напълно буден.

Загледа се във великанските си крака. В гигантските си ръце. И видя колко мъничко изглежда леглото под него.

Защото сега той бе великан.

Защото бе станал толкова огромен, толкова чудовищно грамаден.

И като видя колко огромен бе станал, той отвори широко уста и започна да крещи.

14

Писъците му го събудиха.

Този път той наистина се събуди.

И осъзна, че първия път само бе сънувал, че се е събудил. Само бе сънувал, че е станал великан.

Сън в съня.

Беше ли вече буден наистина?

Той стана, премигна, разтърка очи, помъчи се да се фокусира.

Беше станал вир-вода от пот.

Одеялото му бе на земята.

Пижамата му бе мокра, залепнала за настръхналата му кожа.

Нищо не му беше познато. Трябваше му известно време, за да се отърси от съня, да си спомни къде се намира. Че е в стаята си у Катрин. Вече буден. В нормалните си размери.

Подмятани от вятъра, завесите се опираха в него, после шумно се всмукваха извън прозореца.

Евън седна, все още разтреперан, и надникна през прозореца.

Няколко сиви облака се носеха над блед полумесец. Дърветата се огъваха и шептяха в хладния нощен вятър.

Само сън.

Страшен сън. Сън в съня.

Той видя, че Тригър спи дълбоко, свит на кълбо, притиснат към оградата.

Тригър не беше чудовище. Но определено бе по-голям, забеляза момчето.

Може би му имаше нещо. Тревожната мисъл се настани в ума му, докато Евън стоеше загледан в спящото куче.

Може би се дължеше на жлезите му.

Може би се хранеше по-обилно. Или може би...

Евън се прозя. Спеше му се прекалено много, за да разсъждава трезво. На сутринта щеше да потърси ветеринарен лекар.

Като се прозя отново, той започна да се намества в леглото. Но нещо привлече погледа му.

Кутията за кафе на рафта, в която бе сложил кръвта на чудовището.

— Хей... — извика на глас.

Лепкавата зелена смес бълбукаше и извираше изпод капака на кутията.

— Кучето ти изглежда доста здраво за възрастта си. — Доктор Форест почеса нежно Тригър под брадичката. — Виж му белите косми — каза, доближавайки лицето си към муцуната на кучето. — Ти си едно добро старо куче, нали?

Тригър лизна ръката на доктора с признателност.

Доктор Форест се усмихна и побутна черните си очила по тесния си нос, докато лампата на тавана се отразяваше в потното му чело. Той избърса ръката си в предната част на бялата си престилка.

Евън и Анди стояха срещу Тригър в малкия, ярко осветен кабинет. И двамата бяха напрегнати по време на дългия преглед. Но сега, чувайки мнението на доктора, се успокоиха.

— Значи смятате, че просто става въпрос за растеж в късна възраст? — повтори Евън.

Доктор Форест кимна и се върна на бюрото си в ъгъла.

— Изключително необичайно — рече тихо и се наведе над бюрото, за да запише нещо в един тефтер. — Изключително необичайно. Ще получим лабораторните резултати след три-четири дни. Те може да ни дадат повече информация. Но на мен кучето ми изглежда в много добро здраве. Наистина не бих се тревожил.

— Но кокер шпаньолите стават ли толкова големи обикновено? — попита Евън и се наведе да почеше Тригър под брадичката, като държеше каишката му отпуснато в ръката си.

Тригър напираше да си тръгва, затова Евън дръпна каишката с всички сили. Тригър не само бе пораснал; беше станал много по-силен в сравнение с отпреди няколко дни.

— Не. Обикновено не — отвърна ветеринарят. — Затова изследвахме хормоните и взехме проби от кръвта и жлезите. Може би от лабораторията ще получим отговора.

Той спря да пише и скъса страницата от тефтера.

— Ето. — Подаде листчето на Евън. — Написал съм името на една хубава кучешка храна. Давай на Тригър само от нея и гледай да

намалиш похапванията между основните храненияя. — Той се изкикоти на собствената си шега.

Евън благодари на доктора и позволи на Тригър да го издърпа извън кабинета. Анди изтича след тях. Навън, в чакалнята, едно кученце чихуахуа залегна зад дивана, след като се разскимтя при вида на големия кокер шпаньол.

— Радвам се, че се махаме оттук — призна Евън, щом стъпиха на тротоара.

— Според лекаря кучето е в много добро състояние — каза Анди успокоително, поглаждайки Тригър по главата. — Хей, виж, главата му е по-широка от ръката ми!

— Голям е почти колкото немска овчарка! — отбеляза унило Евън. — А доктор Форест казва, че си е съвсем наред.

— Не преувеличавай — скара му се Анди и погледна часовника си. — О, не. Не мога да повярвам. Закъснявам за урока си по пиано. Пак! Мама ще ме убие.

Тя му помаха за довиждане, обърна се и хукна с пълна сила надолу по тротоара, като едва не се сблъска с една възрастна двойка, която бавно излизаше от магазинчето на ъгъла.

— Да вървим, момче — подвикна Евън, мислейки върху думите на доктор Форест. Поведо кучето си за каишката и след малко напуснаха малкия квартал. Въпреки уверенията на ветеринаря, Евън не спираше да се тревожи за Тригър.

Той спря пред магазина за хранителни стоки.

— Може би един сладолед ще ме разведри. — Момчето завърза каишката на Тригър за червения пожарен кран срещу вратата на магазина. — Стой тук — нареди той.

Тригър, без да послуша Евън, се задърпа да се освободи.

— След малко се връщам — обеща Евън и се шмугна бързо вътре.

В магазина имаше трима-четирима души и Евън се забави малко повече. Когато след десет минути се върна на тротоара, той откри близнаците Беймър, които се бяха заели да отвързват Тригър.

— Хей, оставете го! — извика той ядосано.

Двамата се обърнаха към него с еднакво глуповати усмивки на едрите си лица.

— Гледай какво си намерихме — подразни го единият. Другият успешно развърза каишката от крана.

— Дайте ми я — настоя Евън, държейки в едната си ръка шоколадовия си сладолед, а с другата се протегна към каишката.

Близнакът Беймър подаде дръжката на каишката към Евън, след което веднага я дръпна.

— Хвана се!

Братята се разсмяха злобно и плеснаха дланите си.

— Стига сте се занасяли — настоя Евън. — Подайте ми каишката.

— Който си я намери, за него си е — рече единият. — Нали така, Тони?

— Да — ухили се Тони. — Кучето е грозно. Грозно, но пък вече си е наше.

— Намери си свое куче, бълъо — избълва Рик, пристъпи напред и изби сладоледа от ръката на Евън. Той се плъосна върху тротоара.

Братята се разкикотиха, но смехът им секна, щом Тригър внезапно нададе предупредително ръмжене. Оголи зъбите си и заръмжа още по-силно.

— Хей! — извика Рик и пусна каишката. С ядосан рев Тригър се вдигна на задните си лапи и скочи върху Рик, който залитна към бордюра.

Тони вече бе отпрашил и гуменките му шумно тропаха по паважа, щом мина като хала покрай кабинета на ветеринаря, покрай пощата и продължи да бяга.

— Чакай! Хей, Тони — почакай! — Рик се препъна, изправи се и се втурна след брат си.

Евън понечи да сграбчи каишката на Тригър, но не успя.

— Тригър, майчице! Спри!

Кучето драсна след бягащите близнаци, набирайки скорост, като лаеше сърдито, а огромните му лапи трополяха върху настилката.

Не — помисли си Евън, който стоеше като замръзнал на ъгъла пред магазина за хранителни стоки.

Не. Не. Не.

Това не може да е истина! Това е сънят ми. Сбъдва ли се?

Евън потрепери, спомняйки си останалата част от съня си, в която той също бе станал двойно по-голям. И тази част от съня му ли

щеше да се сбъдне?

16

Същия следобед, около час преди вечеря, Евън се обади на Анди.

— Може ли да дойда у вас? — попита той. — Имам малък проблем.

— Звучи ми като голям проблем — закачи го Анди.

— Да. Добре. Голям проблем — тросна се нетърпеливо Евън. — Не съм в настроение за шегички, чу ли?

— Добре, извинявай — отвърна бързо момичето. — Рик и Тони ли са проблемът?

— В момента не — осведоми я той. — Казах ти, вече бяха изчезнали, когато успях да настигна Тригър. Изфирясаха. Изпариха се. Тригър продължаваше да лае оглушително. Някак си успях да го завлача до вкъщи и да го пъкна в кошарата.

— Тогава какъв е проблемът? — попита тя.

— Не мога да ти кажа. Трябва да ти покажа — рече той. — Ей сега идвам. Чао.

Евън затвори телефона и избърза надолу по стълбите, понесъл кофа. Катрин беше в кухнята с гръб към него, режеше нещо с големия си касапски нож. Момчето мина бързо покрай нея и изхвърча през вратата.

Къщата на Анди беше модерна постройка от червено дърво, с нисък плет от вечнозелени растения пред фасадата. Тя твърдеше, че баща ѝ е маниак по поддържането на ливадата, която бе окосена точно на три сантиметра от земята и гладка като килим. Една цветна леха се простираше покрай предната стена на къщата, високи оранжеви и жълти лилии се полюшваха от лекия ветрец.

Входната врата беше отворена и Евън почука на мрежата.

— Каква е тази кофа? — попита Анди вместо поздрав, щом го пусна да влезе.

— Гледай — рече той задъхан, понеже бе бягал през целия път до дома ѝ. Вдигна алуминиевата кофа, която бе взел от гаража на Катрин.

— О, леле — ококори се Анди и обхвана лицето си с ръце.

— Да. Леле — повтори той саркастично. — Кръвта на чудовището. Пак се е увеличила. Гледай. Почти е напълнила тази голяма кофа. Какво ще правим?

— Какво искаш да кажеш с това правим? — подразни го Анди.

— Не е смешно — измърмори той.

— Ти не искаше да я делим — настоя тя.

— Вече искам. Всъщност... искаш ли я? Ще ти я дам на добра цена — безплатно. — Той ѝ подаде кофата.

— Ъ-ъ — поклати глава Анди, скръствайки ръце пред гърдите си. — Остави я на земята, ако обичаш. — Тя посочи към ъгъла зад червения кожен диван. — Остави я ей там. Побиват ме тръпки от нея.

— Тебе те побиват тръпки!? — извика Евън. — А аз какво да правя? Всеки път, щом се обърна, тя е нараснала още повече. Расте по-бързо от Тригър!

— Хей! — викнаха и двамата едновременно.

И на двамата им бе минала една и съща мисъл, един и същ ужасяващ спомен. И двамата изведнъж си спомниха как Тригър бе погълнал едно топче от зелената смес.

— Мислиш ли, че... — започна Евън.

— Може би... — отвърна Анди, без да го дочака да довърши мисълта си. — Може би Тригър расте, защото изяде част от кръвта на чудовището.

— Какво ще правя сега? — завайка се Евън, крачейки нервно из стаята, пъхнал ръце в джобовете на дънките си. — Това нещо става все по-голямо, както и горкият Тригър. Тук съм напълно сам. Не мога да разчитам на никого за помощ. На никого.

— Ами леля ти? — предложи Анди, втренчена в кофата на пода в ъгъла. — Може Катрин да измисли нещо...

— Шегуваш ли се? Тя не може да ме чуе. Не иска да ме чуе. Тя ме мрази. Просто седи по цял ден пред пъзела и се кара с ужасната си черна котка.

— Добре. Забрави за леля си — рече унило Анди.

— Може би, ако разкажеш на доктор Форест...

— Да бе. Ей сега — сопна се Евън. — Направо ще ми повярва, че Тригър се превръща в гигант, защото е ял чудовищна кръв.

Той се хвърли на дивана.

— Съвсем сам съм, Анди. Няма кой да ми помогне. Няма на кого да разкажа за това.

— Освен мен?

— Да — потвърди той, гледайки я право в очите.

— Освен теб.

Тя се настани в другия край на дивана.

— Ами аз какво мога да направя? — рече колебливо.

Той скочи и донесе кофата.

— Вземи малко от това. Да го разделим.

— Ъ? Защо просто не го изхвърлим на боклука? — попита тя, вперила поглед в зеленото желе, което се бе надигнало почти до ръба на кофата.

— Да го изхвърлим? Не можем — възпротиви се той.

— Естествено, че можем. Ела. Ще ти покажа. — Тя се пресегна за дръжката на кофата, но той я избута.

— Ами ако изпълни и кофата за боклук? — попита той. — Ами ако просто продължи да расте?

Анди вдигна рамене.

— Не знам.

— Освен това трябва да го запазя — продължи развълнувано Евън. — Ако наистина то е причината за растежа на Тригър, ще ми трябва за доказателство. Нали знаеш — за да покажа на лекарите. За да могат да излекуват Тригър.

— Може би трябва да се обадим в полицията — рече умислено Анди, подръпвайки кичур от косата си.

— О, със сигурност — завъртя очи Евън. — Направо ще ни повярват. И още как. Купихме това от магазин за играчки, полицай, а сега то става все по-голямо и по-голямо и превръща кучето ми в гигантско чудовище.

— Добре, добре. Прав си — съгласи се Анди. — Не можем да се обадим в полицията.

— Е, ще ми помогнеш ли? — попита Евън. — Ще вземеш ли малко от сместа?

— Може — съгласи се неохотно. — Но само малко. — Изправи се на крака, като внимателно пристъпи покрай кофата. — Веднага се връщам.

Тя излезе от стаята и след малко се върна с една празна кутийка за кафе.

— Напълни я догоре — рече с усмивка.

Евън се втренчи в празната кутия от кафе.

— Само толкова ли ще вземеш? — оплака се той. Но после веднага смекчи тона си. — Добре де. Добре. Все пак е някаква помощ.

Анди клекна и потопа кутията за кафе в средата на кофата.

— Ехей! — извика тя. Ръцете ѝ политнаха нагоре и тя тупна върху пода.

— Какво става? — Евън бързо се приближи.

— То издърпа кутията навътре — обясни тя с напрегнато от страх и изненада лице. — Засмука я. Гледай.

Евън надникна в кофата. Кутията за кафе бе изчезнала под повърхността.

— Ъ?

— Почувствах как я дърпа — допълни Анди разтреперана и отново се надвесил над кофата.

— Да видим. — Евън потопа и двете си ръце в средата на чудовищната кръв.

— Гадост — намръщи се Анди. — Това е противно.

— Дърпа. Права си — отбеляза Евън. — Сякаш ми дърпа ръцете надолу. Леле. Толкова е топло. Като живо.

— Не го казвай! — извика Анди в потрес. — Просто извади кутията, става ли?

Наложи му се да дръпне силно, но успя да измъкне кутията за кафе, пълна догоре с тресящата се зелена субстанция.

— Отврат.

— Сигурен ли си, че трябва да го взема? — попита Анди, без да се пресяга, макар че той ѝ го подаваше.

— Само за известно време — каза той. — Докато измислим по-добър план.

— Може да нахраним с това близнаците Беймър — предложи Анди, щом най-накрая взе кутията.

— Тогава ще получим великански близнаци Беймър — пошегува се Евън. — Не, благодаря.

— Сериозно, по-добре внимавай с тях — предупреди Анди. — Ако Тригър ги е подплашил тази сутрин, ще се опитат да си го върнат

на теб. Те наистина се мислят за големи тежкари, Евън. Но могат да са много зли. Могат наистина да те наранят.

— Благодаря, че се опитваш да ме разведриш — рече унило Евън, докато издърпваше остатъци от чудовищната кръв от ръцете си и ги хвърляше обратно в кофата.

— Гледах една видеокасета, преди да дойдеш. Първият филм за Индиана Джоунс. Искаш ли да го гледаш?

Евън поклати глава.

— Не. По-добре да тръгвам. Леля Катрин приготвяше вечеря, когато излязох. Режеше някакво месо. Поредната страхотна вечеря, докато седя в пълно мълчание под строгите погледи на леля Катрин и котката й.

— Горкичкият Евън — рече Анди, полу на шега, полу със съчувствие.

Той вдигна кофата, чието съдържание вече бе намалено с една трета, и остави приятелката си да го изпрати до входната врата.

— Обади ми се по-късно, става ли? — попита тя.

Той кимна и пристъпи навън. Момичето затвори вратата след него.

Евън бе на половината път до тротоара, когато близнаците Беймър се показаха иззад вечнозеления плет със стиснати до червено едри юмруци.

Братята излязоха от сенките на плета. Късите им руси коси отразяваха късната следобедна слънчева светлина. И двамата се хилеха злобно.

Евън замръзна на мястото си, гледайки ту единия, ту другия.

Никой не казваше и думичка.

Единият от близнаците грабна кофата от ръката на Евън и я захвърли на земята. Тя издрънча и гъстото ѝ зелено съдържание се разтече по тревата с отвратително пльокане.

— Хей... — извика Евън, нарушавайки напрегнатата тишина.

Той нямаше шанса да каже нещо повече.

Другият близнак го фрасна здраво в корема.

Евън почувства как болката се разпространи из цялото му тяло. Ударът изкара въздуха му и момчето изпъшка. Не успя да види следващия удар, който се стовари по бузата му точно под дясното му око.

Той зави от болка и замята безпомощно ръце във въздуха.

Вече и двамата братя го удряха. После единият блъсна Евън в раменете и той се просна върху хладната влажна трева.

Болката го обвини като одеяло, след което му се доповръща. Той затвори очи, пъшкеше шумно и чакаше острата болка в корема му да отшуми.

Земята сякаш се наклони. Той се пресегна и я сграбчи здраво, за да не падне.

Когато най-после успя да вдигне главата си, Анди стоеше над него с ококорени от тревога очи.

— Евън...

Той изсумтя и като се подпря на двете си ръце, се опита да седне. Зави му се свят и всичко се завъртя пред погледа му, което го накара пак да легне.

— Тръгнаха ли си? — попита той и затвори очи, надявайки се замаяността му да премине.

— Рик и Тони ли? Видях ги да бягат. — Анди коленичи до него.
— Добре ли си? Да се обадя ли на мама?

Той отвори очи.

— Да. Не. Не знам.

— Какво стана? — поиска да разбере тя.

Евън вдигна ръка към бузата си.

— Ау! — Мястото вече се бе подуло и бе станало болезнено при допир.

— Набиха ли те?

— Ако не са ме набили, значи ме е блъснал камион — изстена той. След няколко минути — сториха му се като часове — той беше на крака, дишаше нормално и потъркваше подутата си буза.

— Никога преди не съм се бил — призна той на Анди и поклати глава. — Никога.

— И сега не изглежда като да си се бил — каза тя с все още напрегнато от тревога изражение.

Той понечи да се засмее, но го заболя коремът.

— Ще им го върнем — зарече се горчиво Анди. — Ще намерим начин да им го върнем. Смотаняци.

— О. Гледай. Кръвта на чудовището. — Евън забърза нататък.

Кофата бе обърната на една страна. Зелената смес се бе разляла по тревата, образувайки широка, дебела локва.

— Ще ти помогна да я прибереш в кофата — предложи Анди и се наведе да изправи кофата. — Дано да не развали тревата. Баща ми ще позеленеет от яд, ако се случи нещо със скъпоценната му ливада!

— Ама че тежи — изпъшка Евън, докато се опитваше да натъпче желето в кофата. — Едва го помръдвам.

— Да се опитаме да го преместим с шепи — предложи Анди.

— Олеле. Не иска да се отделя — установи с изненада Евън. — Виж, всичко е залепнало заедно.

— Също като сместа за карамелени бонбони — каза Анди. — Виждал ли си как ги правят с онези машини за карамел? Сместа просто е слепнала в една голяма маса.

— Това не е карамел — измърмори Евън. — Това е нещо противно.

С общи усилия успяха да вдигнат цялото зелено безформено вещество и да го пуснат в кофата. То изплюка с неприятен звук, щом

изпълни кофата, и двете деца с мъка изкараха ръцете си отвътре.

— Толкова е лепкаво — отбеляза Анди с отвратена физиономия.

— И топло — добави Евън. Той най-накрая успя да освободи ръцете си. — Сякаш се опитва да погълне ръцете ми — каза, като ги забърса в тениската си. — Да ги засмуче.

— Занеси го у вас — рече Анди, вдигна поглед към къщата и видя, че майка ѝ я вика с ръкомахане от предния прозорец. — О-о. Време е за вечеря. Трябва да се прибирам. — Очите ѝ се спряха на подутата му буза. — Само чакай да те види леля ти.

— Сигурно дори няма да забележи — рече унило Евън и вдигна кофата за дръжката. — Какво ще правим с това нещо?

— Утре ще го върнем в магазина за играчки — отвърна Анди, като закрачи с големи крачки през ливадата към къщата.

— А?

— Точно така ще направим. Просто ще го върнем.

Евън не смяташе идеята за особено гениална. Но нямаше сили да спори. Изпрати с поглед Анди до дома ѝ. После се запъти бавно към къщата на Катрин с пулсираща болка в главата и корема.

Като се промъкна покрай стената на къщата, той се пъкна в гаража през страничната врата, за да скрие кофата с чудовищна кръв. Когато я плъзна зад една преобърнатата ръчна количка, той забеляза, че кофата е пълна догоре.

Но нали дадох на Анди една голяма буца — помисли си той. — Само две трети от кофата бяха пълни.

Трябва да я преместя в по-голям съд — реши. — Тази вечер. Може би в мазето ще намеря някаква кутия или нещо подобно.

Евън се вмъкна в къщата, решен да се почисти, преди да го види Катрин. Тя все още бе заета в кухнята, наведена над печката, явно привършвайки с приготвянето на вечерята. Той се качи на пръсти по стълбите и се изми. Не можеше да направи кой знае какво за подутата си зачервена буза, но се преоблече с чисти широки панталони и нова тениска и внимателно среса косата си.

Щом седнаха на масата, очите на Катрин попаднаха върху подутата буза на Евън.

— Бил ли си се? — попита тя, като присви очи подозрително. — Значи си малък хулиган, така ли? Също като баща си. Пилето винаги ходеше изподрано, все се закачаше с двойно по-едри от него момчета.

— Аз всъщност не се закачах с тях — измърмори Евън, като забодее с вилицата си парче говеждо от яхнията си.

По време на цялата вечеря Катрин зяпаше подутата му буза. Но не каза нищо повече.

Наистина не ѝ пука.

Дори не ме попита дали ме боли.

Донякъде ѝ беше благодарен. Не му се искаше тя да се разтревожи, да вдигне олелия, задето се е бил, можеше дори да се обади на родителите му в Атланта и да им каже.

Е... не че можеше да се обади на родителите му. Нямаше как да използва телефона, понеже не чуваше.

Евън изяде всичко от голямата си чиния с говежда яхния. Беше доста вкусно, като изключим зеленчуците.

Тишината му се струваше толкова шумна. Той започна да мисли за проблема си — кръвта на чудовището.

Дали да каже на Катрин?

Можеше да опише всичко върху жълтия тефтер и да ѝ го даде, за да го прочете. Толкова му се искаше да сподели с някого, за да може някой възрастен да се прогрижи за проблема.

Но не и леля му Катрин, реши той.

Тя бе прекалено особена. Нямаше да разбере. Нямаше да знае какво да направи. И не я интересуваше.

Анди беше права. Трябваше да занесат веществото обратно в магазина за играчки. Да го върнат. Да се отърват от него.

Но междувременно трябваше да намери нещо, в което да го сложи.

Евън изчака в стаята си, докато не чу Катрин да си ляга малко след десет часа. После се промъкна крадешком надолу по стълбите и отиде в гаража.

Беше хладна, ясна нощ. Щурците вдигаха силен шум. Черното небе бе обсипано с куп блещукащи звездички. Кръглият сноп светлина от фенерчето в ръцете на Евън се насочи към гаража. Щом момчето влезе, нещо изшумоля по пода близо до задната стена.

Сигурно вятърът е довял някое паднало листо, когато отворих вратата — помисли си той с надежда.

Размърда фенера нестабилно, осветявайки преобърнатата ръчна количка, и измъкна кофата с кръвта на чудовището.

Премести светлината към средата на кофата и ахна от изненада.

Зелената смес преливаше от ръба.

Уголемява се още по-бързо — помисли си. Трябва да намеря нещо по-голямо, в което да я скрия — само за тази нощ.

Кофата бе прекалено тежка да я носи с една ръка. Евън пъкна фенерчето под мишницата си, хвана дръжката с две ръце и вдигна кофата от пода.

После тръгна към тъмната къща, опитвайки се да не разлее сместа. Спря се на вратата към стъпалата на мазето и безшумно остави тежката кофа върху балатума на пода.

Той щракна ключа за осветление. Някъде долу просветна мъждива лампа, която хвърли бледа жълта светлина върху циментовия под.

Дано да има нещо, в което да преместя тази гадост — каза си Евън. Вдигна кофата и бавно и внимателно заслиза по тъмното стръмно стълбище, облягайки рамото си до стената за опора.

След като изчака очите му да се нагодят към бледата светлина, той забеляза, че мазето е голямо, влажно и с нисък таван. Беше препълнено с кашони, купчини стари вестници и списания и стари мебели и уреди, покрити със зацапани, пожълтели чаршафи.

Нещо докосна лицето му, щом Евън се отдръпна от стълбите.

Той нададе сподавен вик и като пусна кофата, вдигна ръце да отмахне дебелите паяжини, в които явно се бе опрял. Те полепнаха по

кожата му, сухи и драскащи, докато той яростно ръкомахаше.

Изведнъж Евън разбра, че това на бузата му не е паяжина.

Беше паяк.

Той го перна, рязко поемайки си въздух. Но дори след като видя насекомото да пъпли по пода, още чувстваше как боцкащите му крачета се движат по лицето му.

Евън бързо се отдръпна от стената с разтуптяно сърце, оглеждайки дървените рафтове, скрити в сянката на отсрещната стена. И тогава се спъна в нещо на пода.

— Ох! — Той залитна с главата напред върху него и изпъна ръцете си, за да спре падането.

Човешки труп!

Някой лежеше там, под него!

Не.

Успокой се, Евън. Успокой се — опита да си вдъхне кураж.

Изправи се на крака, разтреперан.

Беше се спънал в шивашки манекен. Вероятно модел на Катрин от младите ѝ години.

Той го търкулна настрана, докато очите му оглеждаха сенчестата стая за контейнер, в който да прибере кръвта на чудовището. Какъв беше онзи дълъг нисък предмет пред работната маса?

Щом се приближи, видя, че е стара вана, зацапана и олющена отвътре. Достатъчно голяма е — прецени той и реши да сложи зеленото желе вътре.

С пъшкане вдигна кофата покрай старата вана. Коремните мускули още го боляха от удара, който бе поел по-рано, и болката се стрелна през тялото му.

Той изчака да премине, после наклони кофата. Гъстата зелена смес се изтърколи от кофата и се разплъока по дъното на ваната с отворителен звук.

Евън остави кофата настрана и впери поглед в чудовищната кръв, гледайки я как се разпростира по дъното на ваната. За негова изненада ваната се напълни до половината.

Колко бързо нарастваше това чудо?

Той се бе навел над ваната, готов да се запъти към стаята, си когато чу измяукването на котката.

Стреснат, пусна ръба на ваната точно когато Сарабет скочи на гърба му. Евън нямаше време да извика, понеже се прекатури напред и се плъосна в гъстото зелено желе.

19

Евън се стовари по лакти, но гъстата чудовищна кръв омекоти удара. Котката пак измяука и се изниза с топуркане.

Той потъна в тинята, размахвайки ръце и крака в опит да се повдигне. Но лепкавата смес го всмукваше надолу, дърпаше го с изумителна сила.

Цялото му тяло сякаш бе заклещено в нея, залепнало като в цимент, а сега сместа се надигаше, бълбукаше тихичко, докато стигна до лицето му. *Ще се задуша* — помисли си той.

То се опитва да ме удуши.

Топлината се разпространи из тялото му, превзе гърдите, краката, гърлото му.

Не мога да се движа.

Заклещен съм.

То се опитва да ме удуши.

Не!

Той успя да вдигне глава точно щом зелената течност започна да покрива лицето му.

Евън заусуква тялото си с кански мъки, пъхтейки силно, докато от отворените му устни излизаха дрезгави викове, и накрая успя да седне.

Зеленото вещество се надигна още по-високо, сякаш се опитваше да го стигне, за да го завлече обратно надолу.

Евън сграбчи ваната отстрани с две ръце, стисна се здраво и започна да се мъчи да излезе от лепкавото дърпащо го блато. Да се махне от странната сила, която не спираше да го тегли все повече и повече.

— Не! — успя да изкрещи, щом топлата зелена кал се плъзна по раменете му. — Не!

Сега то стискаше раменете му, плъзеше към врата му, засмукваше го надолу, връщаше го обратно в лепкавите си дълбини.

Надолу. Надолу.

*Хвана ме — осъзна той.
Сега вече ме хвана.*

20

— Не! — изпищя Евън на висок глас, щом зелената маса се надигна с бълбукане до врата му.

Дърпаше го. Дърпаше го надолу.

— Не!

Опитай пак. Нагоре.

Опитай пак.

Нагоре. Нагоре.

Да!

Той стискаше ръбовете на ваната и се придвижи нагоре, повдигайки се все повече, напъвайки се с всички сили.

Да! Да! Щеше да го победи.

Беше по-силен от него. Още един напън и щеше да е на свобода.

С въздишка на облекчение той се преметна през ваната и тупна върху хладния под на мазето.

И остана да лежи там, притиснат във влажния цимент, очаквайки дишането му да се нормализира.

Когато вдигна глава, видя Сарабет да стои на няколко метра от него с наклонена на една страна глава — жълтите ѝ очи надничаха в неговите, а по котешката ѝ муцуна бе изписано върховно задоволство.

На следващата сутрин, след неспокоен сън на пресекулки, Евън донесе до кухненската маса бележника с жълта хартия на редове и един маркер.

— Я гледай — поздравя го Катрин, поставяйки купата с юфка пред него, — изглеждаш като нещо, което котката е домъкнала! — Тя се засмя и разтърси глава.

— Само не ми говори за котката — измърмори Евън, бутна настрана купата с юфка и посочи бележника в ръката си.

— Не оставяй юфката да се размекне — скара му се Катрин, като се протегна да бутне купата пак към него. — За да ѝ се запазят витамините. Съдържа също и много фибри.

— Не ме интересуват тъпите ти фибри — натърти Евън мрачно, знаейки, че тя не може да го чуе. Той отново посочи към тефтера и започна да пише, драскайки бързо с големи черни букви.

Писането привлече интереса ѝ. Тя заобиколи масата и застана зад него, приковала очи в тефтера, докато той пишеше отчаяното си съобщение.

ИМАМ ПРОБЛЕМ — написа Евън. — НУЖДАЯ СЕ ОТ ПОМОЩТА ТИ. ВАНАТА ДОЛУ ПРЕЛИВА ОТ ЗЕЛЕНА ЧУДОВИЩНА КРЪВ И НЕ МОГА ДА Я СПРА.

Той остави маркера и вдигна бележника пред лицето ѝ.

От стола си видя бледото ѝ лице на сутрешната слънчева светлина, щом тя се наведе над него в сивия си фланелен халат, и изведнъж Катрин му се стори много стара. Само очите ѝ, тези ярки сини очи, които пробягваха бързо през думите му, изглеждаха млади и живи.

Тя бе стиснала плътно устните си, докато четеше съсредоточено написаното. След малко, щом Евън я загледа нетърпеливо, устата ѝ се разтегна в широка усмивка. Тя отметна назад глава и се разсмя.

Напълно объркан от реакцията ѝ, Евън плъзна стола си назад и скочи. Тя постави ръка на рамото му и го побутна игриво.

— Не се занасяй със стара жена като мен! — възкликна леля му, поклащайки глава. Обърна се и се насочи към своята страна на масата. — Мислех те за по-сериозен. Май хич не си като баща си. Той никога не си правеше тъпи шеги или номера. Пилето винаги беше толкова сериозно момче.

— Не ми пука за Пилето! — кресна Евън, изгубил контрол, и ядосано захвърли тефтера върху масата.

Леля му избухна в смях. Тя, изглежда, не забеляза, че Евън я гледа с раздражение, свил ръцете си в юмруци.

— Кръв на чудовище! Какво въображение! — Тя избърса сълзите си от смях с пръстите си, след което внезапно придоби сериозно изражение, сграбчи ухото му и го стисна.

— Предупредих те — прошепна. — Предупредих те да внимаваш.

— Ооох!

Когато той извика от болка, тя пусна ухото му, а очите ѝ проблеснаха като сини скъпоценни камъни.

Трябва да се махна оттук — помисли си Евън, потърквайки ухото си. Обърна се и с бързи крачки излезе от кухнята и се отправи към стаята си.

Знаех си, че е безполезна — помисли си горчиво.

Тя е само една откачена старица.

Трябва да я завлека долу в мазето и дай покажа отвратителното нещо — закани се той, като хвърли върху пода дрехите, които бе носил предишния ден.

Но какъв е смисълът? Сигурно и тогава ще се разсмее.

Няма да ми помогне.

Знаеше, че има само един човек, на когото може да разчита.

Анди.

Той й се обади, набирайки номера й с треперещи пръсти.

— Здравсти. Права си — съобщи й, без да й даде възможност да каже нещо. — Трябва да върнем онова нещо в магазина.

— Ако можем да го занесем — отвърна Анди разтревожено. — Тази порция чудовищна кръв, която ми даде, преля извън кутията за кафе. Сложих я в кофата за лед на нашите, но и оттам започна да прелива.

— Ами ако я натъпчем в найлонова торба за боклук? — предложи Евън. — В някой от онези големи чували, в които слагаме окосената трева от ливадата. Може би ще я поберем в два-три такива.

— Струва си да пробваме — одобри идеята Анди. — Това нещо е адски противно. Издава отвратителни звуци и е толкова лепкаво.

— На мен ли го казваш — отвърна унило Евън, спомняйки си предишната нощ. — Аз даже поплувах в него.

— А? По-късно ще ми обясниш — рече тя нетърпеливо. — Магазиът за играчки отваря в десет, струва ми се. Да се срещнем на ъгъла след двайсет минути.

— Става. — Евън затвори телефона и се насочи към гаража за да вземе найлонов чувал.

Анди се появи с колелото, на чиито дръжки бе закачила чувала. Евън пак трябваше да върви до нея пеша. Неговият чувал бе толкова издут и толкова тежък, че му се налагаше да го влачи по тротоара. Не можеше да го вдигне.

— Ваната бе пълна почти догоре — изпъшка той към Анди, докато се мъчеше да издърпа чувала върху тротоара. — Страх ме е

торбата да не се пръсне.

— Само след две пресечки сме там — опита се да го успокои тя. Една кола премина бавно покрай тях. Шофьорът, някакъв тийнейджър с дълга черна коса, изкара главата си през прозореца и се ухили:

— Какво има в чувала? Труп ли?

— Боклук — каза му Евън.

— Точно — измърмори Анди, щом колата замина.

Когато влязоха в града, още няколко човека ги загледаха.

— Здравейте, госпожо Уинслоу — подвикна Анди към една приятелка на майка й.

Госпожа Уинслоу помахала, след което изгледа Анди с любопитство и влезе в магазина за хранителни стоки.

Анди слезе от колелото си и го забута. Евън продължаваше да влачи издутия чувал след себе си.

Те преминаха следващата пресечка, след което тръгнаха да пресичат улицата към магазина за играчки.

Но и двамата спряха по средата на шосето, зяпнали от изненада.

Вратата и прозорецът на магазина бяха заковани с дъски. В горния край на вратата бе прикрепена малка, написана на ръка табела: **МАГАЗИНЪТ ЗАТВОРИ.**

21

В отчаяното си желание да се отърват от отвратителното съдържание на найлоновите чували, Евън все пак заблъска по вратата.

— Хайде де — някой да отвори! Някой да отвори!

Нямаше отговор.

Той заудря с двата си юмрука.

Тишина.

Най-накрая Анди трябваше да го издърпа настрана.

— Магазинът не работи — провикна се една жена от отсрещната страна на улицата. — Преди няколко дена го затвориха. Не виждате ли? Залостено е отвсякъде.

— Много полезно — измърмори Евън и тресна гневно ръката си във вратата.

— Евън, спри. Ще се нараниш — предупреди го Анди.

— Сега какво? — попита Евън. — Имаш ли други фантастични идеи, Анди?

Тя вдигна рамене.

— Твой ред е да измислиш нещо умно.

Момчето въздъхна нещастно.

— Може да го дам на Катрин и да ѝ кажа, че е говеждо. Тогава тя ще го накълца с онзи нож, с който се разхожда по цял ден.

— Не мисля, че разсъждаваш трезво в момента — отбеляза Анди, като сложи съчувствено ръка на рамото му.

И двамата сезираха в чувалите за боклук. Те изглеждаха, като че ли се движат — издуваха се и се свиваха, сякаш зеленото желе вътре дишаше.

— Да се върнем у Катрин — предложи Евън с разтреперан глас. — Може да измислим нещо по пътя.

Те някак успяха да довлечат чудовищната кръв до къщата на Катрин. Слънцето бе стигнало високо в небето. Щом се запътиха към задния двор, Евън вече бе плувнал в пот. Ръцете го боляха. Главата му пулсираше.

— А сега какво? — попита немошно, пускайки издутия чувал.

Анди подпря колелото си до стената на гаража и посочи към големия алуминиев казан за боклук до вратата.

— Какво ще кажеш за това? Изглежда ми доста стабилен. — Тя се приближи до него да го огледа. — И виж, капакът се затваря със скоби.

— Добре — съгласи се Евън, като избърса челото си с ръкава на тениската си.

Анди отвори капака на големия казан, след което изсипа съдържанието на своя чувал. То се стовари на дъното с противен жвакащ звук. После тя побърза да помогне на Евън.

— Толкова тежи — изпъшка Евън, мъчейки се да повдигне чувала.

— Можем да се справим — настоя Анди.

С общи усилия успяха да изсулят кръвта на чудовището от чувала. Тя се търкулна като приливна вълна, шляпвайки шумно в стените на контейнера, и се надигна, сякаш се опитваше да избяга.

С шумна въздишка на облекчение Евън хлопна металния капак и го залости.

— Уха! — извика Анди.

И двамата се загледаха в казана, сякаш очакваха да експлодира или да се пръсне на парчета.

— Сега какво? — попита Евън с напрегнато от страх изражение.

Преди Анди да успее да му отговори, видяха Катрин да излиза от кухненската врата. Тя огледа задния двор, докато накрая ги съзря.

— Евън, добра новина! — извика тя.

Като хвърлиха по един последен поглед назад към казана, Евън и Анди забързаха към къщата. Катрин държеше жълто листче в ръката си. Телеграма.

— Майка ти идва да те вземе този следобед — съобщи Катрин с широка усмивка.

Мисля, не Катрин няма търпение да се отърве от мен — беше първата мисъл на Евън.

След това, отхвърляйки я, той подскочи и се завъртя от радост. Това беше най-добрата новина на света.

— Махам се оттук! — възкликна той, след като леля му се прибра в къщата. — Махам се оттук! Нямам търпение!

Анди, както изглеждаше, не споделяше радостта му.

— Оставяш на леля си много приятна изненада ей там — рече тя, посочвайки казана за боклук.

— Не ми пука! Махам се оттук! — повтори Евън, вдигайки дланта си, за да я плесне с тази на Анди.

Тя обаче не се включи в поздрава.

— Не смяташ ли, че трябва да кажем на някого за кръвта на чудовището? Или да направим нещо по въпроса, преди да си тръгнеш?

Но Евън бе прекалено развълнуван, за да мисли за това сега.

— Хей, Тригър! — извика той и хукна към кошарата на кучето в задния край на двора. — Тригър... отиваме си вкъщи, момче!

Евън отвори вратичката — и се сепна.

— Тригър!

Кучето, което се спусна на подскоци към него, приличаше на Тригър. Но кокер шпаньолът беше с размерите на пони! Беше пораснал двойно от предишния ден!

— Не! — Евън тупна в прахта, щом Тригър развълнувано се опита да скочи върху него. — Хей, почакай!

Преди Евън да успее да стане, домашният му любимец започна да лае като съдран. Огромното куче премина през портичката и затропа през задния двор към улицата.

— Не мога да повярвам! — извика Анди, вдигайки ръце към лицето си, ококорена от шок, щом огромното същество профуча покрай къщата и се изгуби от поглед. — Толкова е... голям!

— Трябва да го спрем! Може да нарани някого! — извика Евън.

— Тригър! Тригър, върни се! — Едва възвърнал равновесието си, Евън се затича, крещейки като обезумял. Обаче се препъна в колелото на Анди и падна върху казана за боклук.

— Не! — изпищя Анди, гледайки безпомощно как металният контейнер се преобърна с Евън, проснат върху него, след което се стовари върху алеята с шумен трясък.

Капакът изскочи и се търкулна настрани.

Зелената каша бликна отвътре.

Тя се разля далеч от казана, после спря и сякаш се изправи. Като се разбълбука и замляска, тя се издигна на височина.

Докато двете деца гледаха в тих ужас, гъргорещата зелена маса видимо оживя, като новородено същество, което се протяга и се оглежда.

После желето се изви към Евън, който все още бе проснат върху преобърнатия казан.

— Ставай, Евън! — извика Анди. — Ставай! Ще те залее!

23

— Неее!

Евън нададе животински рев — звук, който не бе издавал никога преди — и се претърколи, щом движещата се зелена вълна подскочи към него.

— Бягай, Евън! — изпищя Анди. Тя сграбчи ръката му и го дръпна да се изправи на крака. — То е живо! — извика тя. — Бягай!

Кръвта на чудовището се плисна по стената на гаража. Изглеждаше, сякаш се залепи там за кратко. После се отлепи и заподскача към тях с изненадваща скорост.

— Помощ! Помощ!

— Моля, някой да ни помогне!

Евън и Анди хукнаха, пищейки с цели гърла. С омекнали от страх крака, Евън последва Анди с цялата бързина, на която бе способен, надолу по алеята към предния двор.

— Помощ! Моля ви, помогнете ни!

Гласът на Евън бе прегракнал от крещене. Сърцето му бумтеше в гърдите. Слепоочията му пулсираха.

Той се обърна и видя, че кръвта на чудовището е точно зад тях и набираше скорост, докато подскачаше през двора, издавайки отвратителното си пльокане с всеки подскок.

Плъок. Плъок. Плъок.

Една червеношийка, която ровичкаше за червейчета в тревата, не забеляза навреме опасността. Тресящата се зелена лавина мина през нея като валяк.

— О! — изпъшка Евън, виждайки как птицата бе засмукана от зелената вълна. Крилата ѝ пляскаха ожесточено, птицата нададе сетен крясък, след което изчезна вътре.

Плъок. ПЛЪОК. Плъок.

Чудовищната кръв смени посоката, като продължаваше да подскача и да се тресе, оставяйки бели петна върху тревата като грамадни кръгли стъпки.

— То е живо! — изпищя Анди, долепила длани до бузите си. — О, боже мой — живо е!

— Какво да правим? Какво да правим? — Евън не разпозна собствения си изпълнен с ужас глас.

— Настига ни! — изпищя Анди и го дръпна за ръката. — Бягай! Запъхтени, те тръгнаха към предната част на къщата.

— Хей, какво става? — извика един глас.

— Ъ?

Стреснат от гласа, Евън мигом спря. Погледна към тротоара и видя близнаците Беймър с еднаквите им усмивки на едрите им лица.

— Любимата ми боксова круша — каза единият на Евън и вдигна заплашително юмрука си.

Те направиха няколко стъпки към Евън и Анди. После усмивките им увиснаха и устите им зяпнаха от ужас, щом гигантската зелена вълна се появи откъм алеята, търкаляйки се бързо като велосипед.

— Внимавайте! — изпищя Евън.

— Бягайте! — извика Анди.

Но двамата братя бяха прекалено стреснати, за да помръднат.

С опулени от страх очи, те вдигнаха ръце, сякаш се опитваха да се предпазят.

Плъок. Плъок. Плъок.

Грамадната маса от чудовищна кръв набираще сила, като подскачаше напред. Евън затвори очите си, щом тя се блъсна в близнаците с оглушително плющене.

— Ау!

— Не!

И двамата братя се разкрещяха, размахваха ръце и се мъчеха да се измъкнат.

— Помогнете ни! Моля ви, помогнете ни!

Телата им се извиваха и гърчеха, докато близнаците се бореха да се освободят.

Но бяха здраво залепнали. Зелената каша ги заля и ги покри напълно.

А после ги издърпа навътре с оглушително изпукване.

Анди закри очите си.

— Ужас — измърмори тя. — Ух, че гадост.

Евън изстена безпомощно, щом близнаците Беймър най-накрая престанаха да се борят.

Ръцете им увиснаха. Лицата им изчезнаха в движещата се каша.

Тогава кръвта на чудовището подскочи нависоко, обърна се и започна да се отдръпва по алеята.

Анди и Евън замръзнаха, несигурни накъде да тръгнат.

— Да се разделим! — извика Евън. — Не може да тръгне и след двамата!

Анди отвърна на изплашения му поглед. Тя отвори уста, но оттам не излезе звук.

— Да се разделим! Да се разделим! — повтори пискливо Евън.

— Но... — започна Анди.

Преди да е успяла да каже нещо, предната врата на къщата се отвори рязко и Катрин застана на верандата.

— Хей, какво правите, деца? Какво е това? — извика тя, стиснала мрежата с изпълнени с ужас очи.

Гигантската топка набра скорост и заподскача към верандата.

Катрин заметна нагоре ръце от страх. Застана като замръзнала за един дълъг момент, сякаш се опитваше да проумее какво вижда. После, оставяйки входната врата широко отворена, тя се завъртя наобратно и избяга в къщата.

Плъок. Плъок. Плъок.

На предната веранда чудовищната кръв се поколеба.

Подскочи на място веднъж, два пъти, три пъти, сякаш обмисляше следващия си ход.

Евън и Анди гледаха, запъхтени от ужас, от отсрещната страна на ливадата, опитвайки се да нормализират дишането си.

На Евън му се повдигна, щом видя близнаците Беймър, които все още се подмятаха вътре — безлични затворници — в тресящата се зелена каша.

После изведнъж чудовищната кръв подскочи нависоко и профуча нагоре по стълбите на верандата.

— Не! — изписка Евън, щом нещото се процеди през отворената врата и изчезна в къщата.

От средата на двора Анди и Евън чуха смразяващия кръвта писък на Катрин.

— То хвана леля Катрин — рече немощно Евън.

Евън първи стигна до къщата. Беше бягал толкова бързо, че имаше чувството, че дробовете му ще се пръснат.

— Какво ще правиш? — извика Анди, следвайки го по петите.

— Не знам — отвърна Евън. Хвана се за мрежата и се шмугна в къщата.

— Лельо Катрин! — изкрещя Евън, щом нахлу във всекидневната.

Огромното желе бе изпълнило центъра на малката стая. Близнаците Беймър се очертаваха отстрани, докато то се друсаше, разливаше се по килима и оставяше лепкави отпечатъци по пътя си.

След секунди Евън видя леля си. Чудовищната кръв я бе притиснала към камината.

— Лельо Катрин, бягай! — извика момчето.

Но тя нямаше накъде да избяга — дори той го виждаше.

— Излезте оттук, деца! — нареди Катрин с пронизителен и разтреперан глас, който изведнъж му се стори много стар.

— Но, лельо Катрин...

— Излезте оттук — веднага! — настоя старата жена. Черната ѝ коса бе разпиляна около главата ѝ, а очите ѝ — тези сини, пронизващи очи — бяха вперени неотлъчно в зелената каша, сякаш ѝ повеляваха да стои настрана.

Евън се обърна към Анди, неуверен как да постъпи.

Анди подръпваше косата си с ококорени от страх очи, докато кипящата зелена каша се приближаваше неотклонно към лелята на Евън.

— Махайте се! — повтори остро Катрин. — Спасявайте живота си! Аз създадох това нещо! Сега трябва да умра заради него!

Евън зяпна.

Правилно ли бе чул?

Какво бе казала леля му току-що?

Думите се повториха в съзнанието му, вече толкова ясни — и толкова страшни.

Аз създадох това нещо. Сега трябва да умра заради него.

— Не!

Застинал от ужас, докато гледаше как противната чудовищна кръв напредва към леля му, Евън почувства как стаята се накланя и започва да се върти. Той стисна облегалката на фотьойла на Катрин, а в съзнанието му изникваха образ след образ.

Той видя странния медальон кокал, който Катрин винаги носеше на врата си.

Мистериозните книги, наредени по рафтовете на стените в спалнята.

Сарабет, черната котка с блестящите жълти очи.

Черният шал, който Катрин винаги увиваше около раменете си вечер.

Аз създадох това нещо. Сега трябва да умра заради него.

Сега Евън разбра всичко, нещата започнаха да му се изясняват.

Той си спомни деня, когато с Анди донесоха вкъщи кутията с кръвта на чудовището от магазина за играчки. Катрин бе настояла да я види.

Да я разгледа.

Да я пипне.

Той си спомни как тя повъртя кутията в ръцете си, оглеждайки я с най-голямо внимание. Как мърдаше устните безгласно, докато четеше етикета.

Какво бе направила тя? Какво бе изрекла?

Една мисъл премина през съзнанието на Евън.

Дали бе направила магия на кутийката?

Магия, която да накара чудовищната кръв да нарасне? Магия, с която да ужаси Евън?

Но защо? Тя дори не го познаваше.

Защо би искала да го уплаши? Да го... убие?

— Бъди внимателен — беше му подвикнала, след като му върна синята кутийка. — Бъди внимателен.

Беше си предупреждение.

Предупреждение за магията ѝ.

— Ти си го направила! — изкрещя Евън с глас, който не му бе познат. Думите изхвърчаха от него, без той да има контрол над тях.

— Ти си го направила! Направила си магия! — повтори той, сочейки леля си обвинително с пръст.

Евън видя как сините ѝ очи проблясват, докато разчитаха устните му. После очите ѝ се напълниха със сълзи, които бликнаха по бледите ѝ страни.

— Не! — извика тя. — Не!

— Направила си нещо на кутийката! Ти си го направила, лельо Катрин!

— Не! — отрече отново тя, опитвайки се да надвика противното грухтене и плющене на гражданската вълна, която почти я скри от поглед.

— Не! — извика Катрин с плътно притиснат към камината гръб. — Не съм го направила аз! Тя беше!

И тя посочи обвинително с пръст към Анди.

Анди?

Леля Катрин Анди ли обвиняваше?

Евън се завъртя, за да погледне приятелката си.

Но Анди също се обърна.

И Евън веднага се сети, че леля му не сочи към Анди. Тя сочеше Сарабет.

Застанала на вратата към всекидневната, черната котка изсъска и изви гърба си, а жълтите ѝ очи проблеснаха към Катрин.

— Тя го направи! Тя беше! — заяви Катрин, сочейки яростно.

Огромната каша от зелена чудовищна кръв отскочи назад, отдръпна се, сякаш ужилена от думите на Катрин. Из вътрешността ѝ се раздвижиха сенки, щом тя се разтресе, осветена от процеждащата се през прозорците на всекидневната светлина.

Евън се взря в котката, после обърна очи към Анди. Момичето вдигна рамене, лицето ѝ бе сковано от ужас и объркване.

Леля Катрин е полудяла — помисли си тъжно Евън.

Напълно си е изгубила ума.

Говори пълни глупости.

В думите ѝ няма никакъв смисъл.

— Тя беше! — повтори Катрин.

Котката изсъска в отговор.

Чудовищната кръв подскочи на място, разклащайки неподвижните братя Беймър във вътрешността си.

— О, гледай! — извика Евън на Анди, щом черната котка изведнъж се вдигна на задните си крака.

Анди изпъшка и стисна ръката на Евън. Ръката ѝ бе студена като лед.

Като продължи да съска, котката надвисна като сянка срещу стената и замахна с ноктите си, разцепвайки въздуха с тях. Очите ѝ бяха затворени и тя бе погълната от тъмнината.

Никой не помръдна.

Единствените звуци, които Евън можеше да чуе, бяха бълбукането на зелената смес и тупкането на собственото му сърце.

Всички бяха насочили погледите си към котката, щом тя се изправи, протегна се и нарасна. И докато растеше, променяше формата си.

И се превърна в човек.

Със сенчести ръце и крака в злоещата тъмнина.

И тогава сянката излезе от тъмнината.

Сега Сарабет беше млада жена с огнено червена коса, бледа кожа и жълти очи — същите жълти котешки очи, които преследваха Евън, откакто бе пристигнал. Младата жена бе облечена в падаща на воали черна рокля, която стигаше до глезените ѝ.

Тя застана на вратата и впери обвинителен поглед в Катрин.

— Видяхте ли? Тя е виновна — каза тихичко Катрин. А следващите и думи бяха насочени само към Сарабет: — Магията ти над мен е развалена. Вече няма да ти служи.

Сарабет отметна червената си коса зад покритите с наметало рамене и се изсмя.

— Аз решавам какво ще правиш, Катрин.

— Не — възпротиви ѝ се Катрин. — Използва ме двайсет години, Сарабет. От двайсет години ме държиш затворена тук, подвластна на магията ти. Но сега ще използвам тази чудовищна кръв, за да избягам.

Сарабет пак се изсмя.

— Няма къде да избягаш, глупачке. Всички ще умрете сега. Всички.

— Всички ще умрете — повтори Сарабет. Усмивката ѝ разкри задоволството ѝ от изречените думи.

Катрин се обърна към Евън, страхът личеше в очите ѝ.

— Преди двайсет години мислех, че тя ми е приятелка. Бях сам-сама тук. Мислех, че мога да ѝ вярвам. Но тя ме омагьоса. Тъмната ѝ магия ме направи глуха. Тя не ми разреши да науча езика на глухонемите, нито да се науча да чета по устните. Това бе един от начините да ме държи в свой плен.

— Но, лельо Катрин... — започна Евън.

Тя вдигна пръст към устните си, за да го накара да млъкне.

— Сарабет ме принуди да направя магия на кутийката с кръвта на чудовището. Тя ме бе предупредила, че не ми е разрешено да имам гости, нали разбираш. Аз бях нейна робиня, личната ѝ слугиня през всички тези години. Искаше ме само за себе си, да изпълнявам злите ѝ повели. Когато ти пристигна — продължи Катрин, все още с притиснат към камината гръб, — тя първо реши да те прогони, като те сплаши. Но това бе невъзможно. Ти нямаше къде да отидеш. После се зарече на всяка цена да те махне от пътя си. Беше ужасена да не би да научиш тайната ѝ, да не би някак си да ме освободиш от проклятието ѝ. Затова Сарабет реши, че трябва да умреш.

Катрин сведе поглед и въздъхна.

— Много съжалявам, Евън. Нямах никакъв избор, нито собствена воля. — Тя премести поглед към Сарабет. — Но вече не. Вече не. Вече не. Щом потъна в това отвратително създание, Сарабет, ще разваля магията ти и повече няма да има с какво да ме държиш.

— Децата все пак ще умрат — съобщи студено Сарабет.

— Какво? — Очите на Катрин се изпълниха с ярост. — Аз ще загина, Сарабет. Можеш да пуснеш децата. Няма причина да им причиняваш зло.

— Те знаят прекалено много — отвърна меко Сарабет, кръстосвайки слабите си ръце пред гърдите си, жълтите ѝ очи

проблеснаха.

— Трябва да се махнем оттук — прошепна Евън на Анди, вперил поглед в кипящата зелена каша.

— Но как? — прошепна на свой ред Анди. — Сарабет е препречила вратата.

Евън хвърли поглед из стаята в търсене на път за бягство.

Нищо не му хрумна.

Сарабет вдигна едната си ръка и бавно я приближи към себе си, сякаш призоваваше зеленото желе.

То се друсна веднъж, два пъти, после се задвижи послушно по посока на ръката ѝ.

— Не! Сарабет, спри! — замоли се Катрин.

Без да ѝ обръща внимание, Сарабет замахна отново с ръката си.

Зелената вълна заклоочи и се търкулна напред.

— Убий децата — заповяда Сарабет. Огромната зелена каша набра скорост, докато се търкаляше по килима към Евън и Анди.

— Да хукнем към вратата — предложи Евън на Анди, докато се отдалечаваха заднешком от прииждащата чудовищна кръв.

— Тя никога няма да ни пусне — извика Анди.

— Убий децата! — повтори Сарабет, вдигайки и двете си ръце високо над главата си.

— Може би единият от нас ще успее да се промъкне покрай нея! — извика Евън.

— Вече е късно! — изпищя Анди. Подскачащото, пулсиращо зелено създание бе само на няколко метра разстояние.

— Ние... ще ни залее! — изписка Евън.

— Убий децата! — изкрещя Сарабет победоносно.

Желето се затъркаля напред.

Евън въздъхна, усещайки как всичките му надежди се изпаряват. Стоеше като препариран и му се струваше, че тежи хиляда килограма.

Анди сграбчи ръката му.

И двамата затвориха очи и задържаха дъха си в очакване на сблъсъка.

За тяхна изненада кръвта на чудовището нададе оглушителен рев.

— Ъ?

Евън отвори очи. Видя, че Анди се е загледала към вратата зад Сарабет.

Ръмженето не бе дело на чудовищната кръв.

— Тригър! — извика Евън.

Огромното куче подскочи към вратата и оглушителният му лай отекна от ниския таван.

Сарабет се опита да се отдръпне от пътя на кучето. Но закъсня.

Развълнуван да види Евън, Тригър ентусиазирано скочи върху Сарабет и я блъсна в гръб.

Под тежестта на грамадните лапи Сарабет залитна напред... напред... напред — и вдигна ръце, щом се сблъска с чудовищната кръв.

Чу се изплющяване, щом Сарабет се удари в повърхността на зелената вълна.

Последва шумно, противно мляскане.

Първо потънаха ръцете ѝ и бързо изчезнаха. След това Сарабет бе засмукана навътре до лактите.

После сместа сякаш подхвърли тялото ѝ до повърхността, а след малко напълно покри лицето ѝ.

Сарабет не издаде нито звук, докато бе засмукана навътре.

Скимтящ от радост, напълно несъзнаващ какво е направил, Тригър се спусна в стаята и се насочи към Евън.

— Долу, момче! Долу! — извика Евън, щом кучето щастливо заподскача към него.

И щом то скочи, започна да се смаява.

— Тригър! — възкликна удивено Евън, като се протегна да хване кучето.

Тригър, изглежда, не забелязваше, че се променя. Той близна лицето на Евън, докато момчето го стискаше здраво.

След секунди Тригър се бе върнал към обичайния си размер.

— Гледай! И кръвта на чудовището се смаява! — извика Анди, стиснала рамото на Евън.

Евън се обърна и видя, че зелената смес намаляваше с бърз темп. Докато се топеше, братята Беймър изпаднаха на пода.

Те не помръднаха. Лежаха по лице един върху друг. Отворените им очи гледаха безжизнено. Нямаше признаци, че дишат.

След малко единият мигна. Другият също.

Устите им се отвориха и затвориха.

— Ооох — изпъшка единият.

Изправиха се бавно и се огледаха из стаята замаяни.

Уловената червеношийка също бе паднала на пода. Тя се разчурулика енергично, размаха криле и се разлетя панически из стаята — докато не намери отворения прозорец на всекидневната и не отлетя.

Анди продължи да стиска Евън, докато наблюдаваха кръвта на чудовището, очаквайки появата и на Сарабет.

Но Сарабет бе изчезнала.

Без следа.

Чудовищната кръв, смалена до първоначалния си размер, лежеше безжизнена, неподвижна, като обикновено зелено петно върху килима, не по-голямо от топка за тенис.

Братята Беймър се изправиха колебливо, в очите им все още се четеше ужас и объркване. Те се протегнаха, все едно изпробваха ръцете и краката си, за да видят дали мускулите им работят. След това изхвърчаха навън, затръшвайки мрежата зад себе си.

— Свърши се — съобщи Катрин тихичко, като се приближи напред и прегърна Евън и Анди.

— Сарабет изчезна — каза Евън, хванал здраво Тригър в ръцете си, все още загледан в мъничката топка чудовищна кръв на пода.

— А аз мога да чувам! — възкликна Катрин радостно и прегърна и двамата. — Сарабет и магиите ѝ изчезнаха завинаги.

Но щом изрече това, мрежата се отвори със замах и една сенчеста фигура се появи на вратата на всекидневната.

29

— Мамо! — извика Евън.

Той пусна Тригър и побърза да я поздрави, като се хвърли с разперени ръце в обятията ѝ и я стисна силно.

— Какво става тук, за бога? — попита госпожа Рос.

— Защо онези момчета изхвърчаха оттук като подплашени? Изглеждаха ужасени до смърт.

— Ами... малко е трудно за обяснение, мамо. Много се радвам да те видя!

Тригър също се радваше. Когато най-накрая спря да подскача нагоре-надолу и да скимти, Катрин покани майката на Евън в кухнята.

— Ще направя чай — рече тя. — Имам доста дълга история за разказване.

— Надявам се да не е прекалено дълга — намекна госпожа Рос, като погледна въпросително към Евън. — Трябва да хванем полета в четири часа.

— Мамо, мисля, че тази история ще ти е интересна — каза Евън и хвърли развеселен поглед към Анди.

Двете жени изчезнаха в кухнята. Анди и Евън се отпуснаха уморено на дивана.

— Предполагам, че си заминаваш завинаги — обади се Анди. — Имам предвид... за Атланта и всичко останало...

— Бих искал... ъ-ъ... да си пишем — смотолеви Евън, почувствал се изведнъж неловко.

— Да. Добре — оживи се Анди. — А пък татко има предплатена карта за телефон. Може да ти запиша номера и... нали се сещаш... да ти се обаждам.

— Да, страхотно би било — каза Евън.

— Може ли да те помоля за една малка услуга? — попита Анди.

— Да, разбира се — отвърна Евън с любопитство.

— Ами може да ти прозвучи странно — започна неохотно Анди. — Но може ли... ъ-ъ... може ли да ми дадеш малкото топче от кръвта

на чудовището, което остана? Нали се сецаш — един вид за спомен?

— Разбира се. Нямам нищо против — съгласи се Евън.

И двамата обърнаха погледи към мястото на килима, където преди малко се търкаляше остатъкът.

— Хей... — изненада се Анди.

Кръвта на чудовището не беше там.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.